HELLITTÄMÄTTÖMYYS

(Perseverence)
63-1116E · New York, New York, USA, 16.11.1963

1 Kiitoksia. Kiitos sinulle, veli Joseph. "Nyt minä uskon."

Nyt minä uskon, nyt minä uskon,
Kaikk' mahdollista on, nyt minä uskon;
Nyt minä uskon, nyt minä uskon,
Kaikk' mahdollista on, nyt minä uskon.

2 Kumartakaamme sydämemme nyt Hänen Läsnäolossansa. Taivaallinen Isämme, me olemme kiitolliset Sinulle jälleen tänä iltana, koska olet ollut kanssamme päivän aikana, ja ohjannut askeleemme. Ja me olemme kokoontuneet jälleen yhteen tänä iltana suloisen Herran Jeesuksen Nimessä. Ja me olemme täällä suuren odotuksen vallassa. Me odotamme Sinun nyt antavan meille näiden yhteen kokoontumisten huippukohdan, niin että Sinä tulet parantamaan sairaat ja vaivatut tänä iltana. Älköön keskuudessamme tänä iltana. olko yhtään heikkoa henkilöä. Voikoon heidän uskonsa kasvaa, Herra... niin, että he eivät enää katso vaikeuksiinsa, vaan Häneen, joka on parannuskeino heidän vaikeuksiinsa. Ja Jumala, me rukoilemme, että Sinä murtaisit Elämän Leipää meille tuoreeltaan, Sinun Sanastasi, joka rohkaisisi meitä. "Usko tulee kuulemalla, ja kuuleminen Jumalan Sanalla." Ja me ylistämme Sinua, sillä me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aamen.

3 Istuutukaa. Olen niin iloinen ollessani takaisin täällä tänä iltana. Kuljin juuri sieltä oven ohitse hetki sitten, ja siellä pyöri suuri väkijoukko, kävellen edes takaisin kaduilla. Ja taksinkuljettaja sanoi: "Nuo ihmiset eivät ole tulleet kirkkoon, eiväthän?" Minä sanoin: "Kyllä, mutta he eivät mahdu sisälle." Minä sanoin. Jotkut väittävät, etteivät ihmiset enää halua käydä kirkossa. Näettekö? Mutta uskon, että Evankeliumilla yhä on suurin vetovoima maan päällä, kaikessa yksinkertaisuudessansa.

4 Meillä oli suuri aika Täyden Evankeliumin Liikemiesten aamiaisella tänä aamuna. Herra siunasi meitä. Hän kohtasi meidät siellä suurella tavalla. Uskon, että he sanoivat myyneensä tuhat seitsemänsataa lippua ja he päästivät sisälle vielä kolmesataa lisää, mutta eivät voineet päästää yhtään enempää, ja ihmiset seisoivat käytävillä ja ovilla.

Ja, kun annoimme alttarikutsun, antoi Herra meille monia, jotka nousivat seisomaan, vastaanottaakseen Iankaikkisen Elämän. Niinpä me olemme siitä hyvin kiitollisia.

5 Ja sitten haluan kiittää jotakin veljeä. En usko hänen päässeen sisälle, mutta hän antoi Billylle hetki sitten rasiallisen .22 kaliiberin panoksia, minulle annettavaksi. Ja minä sain ne siellä takana. Olen varma, että tulen nauttimaan niistä. Kiitos sinulle paljon, olit sitten ulkona tai sisällä, ja voit kuulla sen. Ja minä varmasti...

6 Maaliin ammunta on joskus ollut minulle suureksi siunaukseksi, koska teillä on oltava jotakin purkaaksenne painetta jollakin tavalla. Ja sillä tavalla minä teen sen, kun saan siihen tilaisuuden ja voin tehdä sen, menen ampumaradalle ja ammuskelen vähän aikaa, vain päästääkseni höyryn ulos. Uskon, että se oli Jeesus, joka sanoi: "Tulkaa, lähtekäämme erilleen autioon paikkaan hetkeksi."

7 Nyt, me rakastamme teitä niin paljon! Ja huomenna on sunnuntai, ja jokainen haluaa mennä kirkkoon sunnuntaina. Ja tiedän, tai olen melko varma, että te kaikki tiedätte missä tuo Rock Church ["Kallio Kirkko"] on. Luulisin, että se on se kirkko, joka rahoittaa tämän kokouksen, ja muut vierailevat täällä. Ja te vieraat, jotka olette kaupungin ulkopuolelta, jotka olette tulleet kokoukseen, jos teillä ei... Nyt, jos teillä on seurakuntanne, menkää sinne. Sitä teidän oletetaan tekevän, pysykää aina omalla paikallanne. Se on teidän velvollisuutenne Jumalaa, pastorinne ja muuta seurakuntaa kohtaan. Mutta, jos teillä ei ole mitään paikkaa minne mennä, niin olen varma, että olette tervetulleita "Kallio Kirkkoon", sillä arvaan heidän jo ilmoittaneen kokouksista.

8 Ja te ihmiset, jotka pelastutte näissä kokouksissa, me emme koskaan tiedä ketkä. Me tavallisesti annamme alttarikutsun, sen, mitä me kutsumme alttarikutsuksi, ja se kyllä sopii, minulla ei ole mitään sitä vastaan. Se on hyvä. Mutta uskon teidän muistavan, ettei heillä Kirjoituksessa ollut alttarikutsua, vaan "niin monet kuin uskoivat, heidät lisättiin seurakuntaan." Uskovaiset!

9 Ja, jos teillä ei ole seurakuntaa, niin olen varma, että veli Vick toivottaa teidät tervetulleeksi seurakuntaansa, tai joku näistä muista miehistä täällä ympäristössä. Jos teillä ei vielä ole ollut kristillistä kastetta, kysykää neuvoa heiltä. Ja älkää pysähtykö. Jatkakaa eteenpäin menoa, vain ponnistelkaa edelleen.

10 Me emme koskaan tiedä, me emme koskaan edes tiedä kuinka monet parantuvat. Ja te pastorit, veljet, muistakaa, kun kokoukset ovat ohitse, ehkä viikkoja myöhemmin, joku tulee luoksenne, kuten ehkä joku pieni nainen, ja sanoo: "Tiedätkö, minulla oli naisten vaiva, eikä sitä enää ole." Tai joku sanoo: "Tiedätkö, yhtäkkiä en enää halunnutkaan savukkeita. Se kaikki vain jätti minut." Näettekö? He ovat parantuneita, heitä on niin monia, ettei heitä voida kutsua. Näettehän, sitä vain tapahtuu kaikkialla. Meillä ei vielä koskaan ole ollut kokousta, josta ei olisi ollut tuloksia jälkeenpäin, kun Herra paransi ihmisiä, jotka eivät juuri sillä hetkellä olleet tietoisia siitä, mutta he tulivat kuntoon. Ja monasti on ollut, että he vain nousevat ylös ja kävelevät pois, ja se on kaikki ohitse. He eivät ehkä ymmärtäneet sitä juuri silloin, mutta ajanoloon se on ohitse.

11 Muistan erään tapauksen Suomessa, pitkän aikaa sitten. Arvelen, että täällä on läsnä suomalaisia. Siellä eräs pieni poika herätettiin kuolleista. Te luultavasti olette lukeneet kirjan siitä. Uutiset siitä menivät myös Venäjälle. Mutta minä näin sen näyssä kaksi vuotta ennen kuin se tapahtui, ja kerroin siitä yli maan.

12 Muistan tuon pienen suomalaistytön, joka tuona iltana oli seisomassa siellä eteisessä, ja hänellä oli yksi jalka noin kuusi tai kahdeksan tuumaa toista lyhyempi. Hänellä oli hyvin paksupohjainen kenkä, kiinnitetty remmillä ympärilleen ja yksi kengän kärjessä, pieni koukku. Ja hänellä oli remmi olkansa ylitse, ristiin tällä tavalla ja alas kengän kärkeen. Hänellä oli kaksi kainalosauvaa. Resuiselta näyttävä pikkuraukka. Ja joka kerta liikkuessaan hänen täytyi nostaa tuota jalkaa ylös tällä olkansa yli kulkevalla remmillä; ja sitten työntää sitä eteenpäin sillä tavalla, ja sitten ottaa tukea kainalosauvasta. Ja meidän täytyi...

13 Ja me olimme siellä paikassa nimeltä (nyt suomalainen veli tai sisar, joka olet täällä, en lausu tätä oikein) Messuhalli. Ja he päästivät noin kaksikymmentätuhatta tulemaan sisälle, tai mitä se olikin; ja sitten he toimittivat heidät ulos ja antoivat minun puhua toiselle kahdellekymmenelle tuhannelle.

14 Ja tuo pieni poika oli herätetty kuolleista, Kuopiossa, auto oli surmannut hänet. Ja, voi hyvänen aika! Heidän radiolähetyksensä eivät ole rock-and-rollia ja muuta sellaista siellä, ne ovat vain uutisia ja asioita, ja tämä joutui uutisiin. Ja he tulivat sinne koko matkan Venäjältä asti.

15 Ja näin tuona iltana, se oli heti sodan jälkeen, luulisin, että se oli noin

viisi vuotta sodan jälkeen. Ja näin venäläisiä sotilaita ja suomalaisia sotilaita, käsivarret toistensa ympärillä rakastaen toisiaan, taputtaen toisiaan selkään. Mikä tahansa, joka saa venäläisen taputtamaan suomalaista, tulee selvittämään sotia; tarvitaan Jeesuksen Kristuksen rakkaus tekemään se.

16 Mutta nuo suuret kommunistisotilaat seisoivat siellä! Me ohitimme erään ryhmän nuoria suomalaissotilaita, nuoria miehiä, jotka eivät vielä koskaan olleet ajaneet partaansa, he olivat aivan sileäkasvoisia, nuo suuret saappaat jaloissaan, kulkien katua, tarkaten ihmisiä. Väkeä oli molemmin puolin, useiden kortteleiden mitalla. Ja nuo sotilaat seisoivat asennossa, kyyneleet valuen poskiltaan. He sanoivat: "Me vastaanotamme Jumalan, joka voi herättää kuolleen." Näettekö? He ovat inhimillisiä olentoja kuten mekin.

17 Mutta sen asian, joka tunnustaa kristillisyyttä eikä tuota tuloksia, he laittavat syrjään. He haluavat jotakin todellista. Katsokaahan, siksi kommunismi on syntynyt, kirkon petoksen tähden. Kirkko on syypää kommunismiin, koska ihmiset ovat pettyneet siihen. Ja ajatelkaa nyt vain, ainoastaan yksi prosentti venäläisistä on kommunisteja, yksi prosentti. Yhdeksänkymmentäyhdeksän prosenttia ihmisistä on yhä kristittyjä. Mitä he tarvitsevat, on todellinen Tuli, profeetan kanssa, NÄIN SANOO HERRA kanssa. Se, näettehän, se ajaisi kommunistiset voimat mereen. Mitä me tarvitsemme, on mitä he tarvitsevat, todellista kristillisyyttä.

18 Ja nämä venäläiset sotilaat seisoivat siellä tuona iltana, tullessani sisälle pieneen eteiseen ja pieneen saliin. Ja tämä pieni tyttö, en tule koskaan unohtamaan häntä, pieni takkutukka, ryysyisessä hameessa. Ja hän oli tullut ulos naistenhuoneesta. Ja heille oli sanottu, etteivät häiritsisi minua.

19 Menin ulos kadulle ja ostin karamelleja. Minulla on lapsia itselläni ja minä pidän lapsista. Mielestäni, jos joku ei pidä lapsista, silloin heillä on jotakin vialla. Ja niinpä nämä pienokaiset, minulla oli niitä puolen korttelin mittainen jono seuraamassa itseäni ja minä annoin heille karamellia. He saattoivat antaa minulle joskus sitä rahaa siellä, eikä se kelpaa täällä, ne olivat valtavan suurikokoisia seteleitä, ja minä ostin niillä karamelleja. En tiedä mitä ostin, mutta annoin sen heille. Ja sitten he pyysivät heitä kaduilla, tiedättehän, että jos minä olin kävelyllä saadakseni vähän liikuntaa, heidän tulisi vain mennä eteenpäin ja olla huomaamatta minua.

20 Ja sitten, kun tulin sisälle kokouspaikkaan tuona iltana, tuo pieni tyttö ajatteli tehneensä jotakin väärää, ja tiedän sen, kun hän oli painanut pienen päänsä alas. Hän katseli ylöspäin pienin sinisin silmin, haluten nähdä, mitä minä tulisin sanomaan.

21 Ja nuo kaksi sotilasta, jotka olivat edelläni, olivat menneet ovelle. He olivat laulamassa *Usko se vaan.* Ja kaksi heitä oli takanani, ja annoin heille merkin, "pysähtykää".

22 Halusin nähdä, mitä tuo lapsi tulisi tekemään. Hän oli suunnilleen, luulisin, noin kahdeksan- tai kymmenenvuotias. Myöhemmin sain tietää, että hän oli pieni suomalainen sotaorpo. Hänen isänsä ja äitinsä olivat tapettu Venäjän sodassa. Ja niin minä katsoin tuota pienokaista, ja -- ja hänellä oli nämä kainalosauvat. Ja hän ajatteli, että minä... että hän oli tehnyt jotakin väärin, tiedättehän.

23 Katsoin häntä ja sanoin: "Haluatko tavata minua?" Ja tietenkään hän ei voinut ymmärtää englantia. Viittasin sormellani häntä tulemaan lähemmäksi. Hän kohotti päänsä ja näytti jotenkin lapselliselta. Hän nojasi näihin kainalosauvoihin, ja kohotti pientä raajaansa ylös sillä tavalla. Ja niin hän käveli luokseni.

24 Minä ajattelin: "Haluanpa nähdä, mitä tuo lapsi tekee." Ja minä vain seisoin siellä sillä tavalla. Ja hän tuli aivan lähelleni ja katsoi minuun; katsoi ylös sillä tavalla, ja sitten katsoi maahan. Minä ajattelin: "Katsonpa mitä hän tekee." Ja hän otti kiinni takistani, katsoi sitä kädessänsä, ja suuteli takkini taskua, ja laski kätensä alas.

25 Aioin sanoa hänelle: "Pieni sisareni", en tiennyt mitä sanoa. Ja katsoin eteeni, ja näin hänet juoksemassa alas katua, aivan niin normaalisti kuin kuka tahansa lapsi. Ja minä sanoin, vaikka en voinutkaan puhua hänelle, minä sanoin: "Kultaseni, Jeesus Kristus tekee sinut terveeksi."

26 Ja hän levitti pientä hamettaan, niin kuin suomalaisilla lapsilla on tapana, ja sanoi: "Kiitos." [Veli Branham sanoo sen suomeksi.] Se merkitsee "thank you", taskun suutelemisesta. Minä uskon, että jos olisin ollut suurin tekopyhä maailmassa, olisi Jumala kunnioittanut tuon lapsen uskoa.

27 Ja niinpä ajattelin: "Hyvä on, hän on näkevä sen jonkin ajan kuluttua joka tapauksessa. Näettekö, se on menevä eteenpäin, hän on oleva kunnossa, koska olin nähnyt hänet näyssä." Sen täytyy olla! Mitä kerron, sen yksinkertaisesti täytyy olla.

28 Sitten tuona iltana, Herra oli tehnyt siellä niin monia asioita, ja olin juuri valmistautumassa lähtemään pois. Ja minä sanoin: "Hyvä on, kutsukaa muutama lisää."

29 Ja veljeni sanoi: "Ei", hän sanoi, "sinä olet..." Ja veli Baxter sanoi: "Sinä olet lopen uupunut nyt, veli Branham." Hän sanoi: "Lopetahan nyt vain ja lähtekäämme, koska meidän täytyy mennä jonnekin muualle. Ja hän sanoi: "Sinä vain..."

30 Minä sanoin: "Mutta minusta tuntuu, että otan noin neljä tai viisi lisää, heitä on niin monia täällä."

31 Ja niinpä seuraavana rukousjonossa oli tuo pieni tyttö. Herra yksinkertaisesti tietää kuinka toimittaa asiat oikein. Minä sanoin: "Rouva Isaacson..." Hän saattaa olla täällä nyt. Hän oli Suomen ääneni. Ja sanoin hänelle: "Sano nyt ne sanat, jotka sanon." Hän sanoi: "Hyvä on."

32 Ja minä sanoin: "Kultaseni, Herra Jeesus paransi sinut, palkitsi sinut siellä ulkopuolella, siitä mitä teit." Minä sanoin: "Mene nyt sinne ja pyydä joitakin miehistä ottamaan nuo sidokset pois. Vain katso mitä tapahtuu." Ja hän ontui sinne puhujanlavan ylitse. Ja minä jatkoin eteenpäin muiden kanssa.

33 Muutamassa hetkessä, tässä hän tuli pitäen kenkiä ja sidoksia päänsä yläpuolella; aivan normaalina, molemmat raajat niin hyvinä kuin vain voivat olla, juosten ylös ja alas portaita. Näettekö, usko, usko, rakkaus löytää paikkansa. Niin se on.

34 Minulla oli pieni kokemus tänään, ja vain osoittaakseni teille, mitä yhdessäolo merkitsee... Viimeksi ollessani täällä New Yorkissa, tai olin täällä veli Hudsonin luona, luulisin... En usko, että se oli New Yorkissa, tarkoitan etten tiedä, mikä tällä tienoolla on New Yorkia. Minusta se näyttää kaikki olevan New Yorkia koko matkan Tucsonista tänne.

35 Niinpä minulla sitten oli tapana tulla tänne sisar Brownin ja veli Bergin kanssa. Olen varma, että monet teistä tuntevat heidät. Ja olen yrittänyt saada yhteyttä tuohon kalliiseen vanhaan pyhään viimeisten päivän tai kahden aikana. He eivät olleet kirkossa, ja sitten tänään sain sisaren puhelimeen. Ja ajattelin puhuvani kuusitoistavuotiaalle tytölle, hänellä on niin paljon nuorekkuutta äänessänsä. Minä sanoin: "Sisar Brown, sinä et koskaan arvaisi kuka tämä on."

Ja hän sanoi: "Varmastikaan en."

36 Ja hän oli juuri niin onnellinen kuin olla voi. Minä sanoin: "Veli

Branham", ja hän vain alkoi kirkua; niin suloinen vanhus.

37 Ja hän on kahdeksankymmentäkolmevuotias ja saarnaa kahdesti viikossa. Ja ajatelkaa vain sitä, että hän alkoi palveluksensa ennen kuin minä olin syntynyt. Ja olin jo valmis luovuttamaan, koska olin tulossa niin vanhaksi, mutta sain uutta rohkeutta jatkaa.

38 Ja kerroin hänelle, että olin täällä veli Vickin kanssa. Ja miten kauniita asioita hän sanoikaan veli Vickistä! Sanon teille, että se saa... Se on todellista kristillisyyttä. Molemmat niistä ovat suuria seurakuntia aivan täällä New Yorkissa, mutta heidän kesken ei ole mitään kilpailua, näettehän, he ovat vain todellisia veljiä ja sisaria Kristuksessa. Sanon teille, että, sillä on suuri merkitys pastorille, tiedättehän. Molemmat niistä täällä ovat kauan aikaa sitten perustettuja seurakuntia, ja yhä he ovat vain veli ja sisar, työskennellen käsi kädessä. Sillä tavalla teidän tulee tehdä se. Se on oikein hienoa. Mielestäni se on kohteliaisuus veli Vickille, hänen suuresta työstään täällä Herralle ja hänen suurista tunteistaan muita kohtaan, molemmat heistä. Antakoon Herra heidän vielä elää pitkän, pitkän ajan.

39 Ja veli Vick, ajattelin, että me olimme tulossa melko vanhoiksi, mutta me olemme vielä lapsia, näethän. Me olemme vain lapsia.

40 Muistan veli Bosworthin, kun hän oli kuolemassa, hän oli kahdeksankymmenenneljän. Ajoin melkein vanhan autoni romuksi, mennessäni sinne tapaamaan häntä. Sitten näin hänen nousevan ylös, hänen pieni kalju päänsä, hän ojensi käsivartensa tällä tavalla. Minä lankesin hänen käsivarsilleen ja huusin: "Isäni, isäni, Israelin sotavaunut ja niiden hevosmiehet!" Ja minä kysyin: "Veli Bosworth, haluan kysyä sinulta", sanoin, "oletko sinä sairas?"

Hän sanoi: "En."

Minä sanoin: "Mutta mikä sitten on vikana?"

41 Hän sanoi: "Minä vain menen Kotiin." Niin, tehän tunnette hänen huumorintajunsa.

42 Ja minä sanoin: "Hyvä on, veli Bosworth, haluaisin kysyä sinulta jotakin. Milloin oli sinun paras aikasi?"

Hän sanoi: "Juuri nyt."

Ja minä sanoin: "Vaikka tiedätkin olevasi kuolemassa?"

43 Hän sanoi: "Minä en voi kuolla." Hän sanoi: "Minä kuolin noin seitsemänkymmentä vuotta sitten." Hän sanoi: "Minä olen uusi luomus Kris-

tuksessa." Ja hän sanoi: "Kaikki minkä puolesta olen elänyt viimeiset kuusikymmentä vuotta, on ollut Herra Jeesus. Ja millä hetkellä tahansa odotan Hänen kävelevän sisään ovesta, ja menen Hänen kanssaan Iankaikkisuuteen." Se sai minut ajattelemaan.

44 Muistan Paul Raderin. Kuinka monet muistavat hänet? Monet muistavat Paulin, kun hän kuoli. Ja he kutsuivat, heillä oli... Uskon, että se oli Moodyn Raamattuopistosta, josta he lähettivät pienen kvartetin laulamaan hänelle. Ja he olivat laulamassa "Lähemmäksi, Jumalani, Sinua", tiedättehän. Ja hän sanoi... Hänellä oli huumorintajua, tiedättehän. Hän sanoi: "Kuka tässä oikein on kuolemassa, minäkö tai te?" Hän sanoi: "Kuulkaahan, avatkaa nuo ikkunaverhot ja laulakaa minulle joku hyvä reipas Evankeliumi laulu."

45 Ja he alkoivat laulaa: "Ristin juurella, missä Pelastajani kuoli, siellä puhdistusta synnistäni minä itkin!"

46 Hän sanoi: "Se kuulostaa paremmalta." Hän sanoi: "Missä on veljeni, Luke?"

47 No niin, Luke ei halunnut nähdä veljensä kuolevan, joten hän oli viereisessä huoneessa.

Hän sanoi: "Menkää noutamaan hänet."

48 Ja Luke ja Paul matkustelivat yhdessä, niin kuin poikani Billy Paul ja minä matkustelemme yhdessä.

49 Ja Luke tuli sisälle, yrittäen ryhdistäytyä ja otti Paulia kädestä. Paul ojensi kätensä, tarttui häneen ja sanoi: "Luke, me olemme tulleet pitkän matkan yhdessä, emmekö olekin, veli?"

Hän sanoi: "Kyllä."

50 Hän sanoi: "Mutta ajattelehan sitä! Viiden minuutin kuluttua tästä hetkestä, tulen seisomaan Jeesuksen Kristuksen Läsnäolossa, vaatetettuna Hänen vanhurskauteensa." Oi! Siinä se on.

51 Antakaa minun lähteä sillä tavalla. Siinä se on, vaatetettuna Hänen vanhurskauteensa! Viidessä minuutissa, siitä hetkestä, kun hän otti veljeään kädestä ja sanoi: "Minä tulen seisomaan Jeesuksen Kristuksen Läsnäolossa, vaatetettuna Hänen vanhurskauteensa", hän puristi veljensä käsiä ja meni kohtaamaan Häntä. Oi, aika päivä se onkaan oleva noille urhoollisille sotureille!

52 Täällä minä vain seison puhumassa teille ja koko aikani on mennyt, ja sillä tavallahan se menee. Kello yhdeksän, mutta tulen pitämään kiiret-

tä tänä iltana, aivan varmasti. Minulla on täällä vain muutamia pieniä Kirjoituksia.

53 Minä kirjoitan muistiin Kirjoitukset, tietääkseni mihin viitata seuraavaksi. Joskus kirjoitan muistiin jonkun nimen, tiedättehän, voin ottaa sen täältä Raamatusta, ja sitten ennen kuin tulen tänne, kysyn veli Vaylelta, kuinka se lausutaan, ja mitä se merkitsee, ja hän sanoo minulle, kuinka se lausutaan. Ja niinpä minulta puuttuu melkoisesti koulutusta.

54 Mutta lupasin tänä iltana rukoilla sairaiden puolesta. Ja nyt päätarkoitukseni, kokouksissani, syy miksi en tee sitä liian montaa kertaa; ehkä vain kerran tai kahdesti kokoussarjan aikana, minä vain tuon ihmiset rukoiltavaksi, niin kuin tulen tekemään tänä iltana, ilman erottamista, ja laskemme vain kädet sairaiden päälle. Monet ihmiset uskovat sen, ja se on hyvä. Se on Kirjoitus. Näettehän? Mutta muistakaa, se oli jonkinlainen juutalaisten perinne. Katsokaa kuinka Jairus sanoi: "Tule laskemaan kätesi tyttäreni päälle, ja hän on elävä."

55 Mutta tuo roomalainen sanoi: "Minä en ole arvollinen, että Sinä tulisit minun kattoni alle. Vain puhu Sana!" Tarkatkaa hänen todistustaan. Hän sanoi: "Minä olen mies, jolla on valtuudet." Hän oli sadanpäämies. "Ja minä sanon tälle miehelle: 'Mene', ja hän menee. Ja tälle: 'Tule', ja hän tulee." Mistä hän todisti? Että vain Jeesuksen Sana olisi tarpeeksi parantamaan hänen palvelijansa; että Hänellä oli valta kaiken sairauden yli. "Sano vain Sana, ja palvelijani tulee elämään."

56 Jeesus kääntyi ympäri ja sanoi: "En ole koskaan löytänyt sen kaltaista Uskoa Israelissa." Näettekö?

Siihen yritän saada ihmiset uskomaan.

57 Te tiedätte kuinka monet ihmiset sanovat: "Oi, kunnia Jumalalle, veli se-ja-se laski kätensä minun päälleni, ja halleluja, minä tulin terveeksi!" Se näyttää jotenkin siltä kuin tuolla veljellä olisi jotakin tekemistä sen kanssa. Näettekö?

58 Nyt, jos te vain voitte tunnistaa Jeesuksen Kristuksen Läsnäolon, näettehän, ja antaa... Ne ovat Hänen kätensä, jotka jotakin merkitsevät, näettehän. Ja, kun te vain vastaanotatte Hänet, silloin ei kukaan muu laske käsiään teidän päällenne kuin Kristus. Ymmärrättekö? Te kosketitte Häntä, ja Hänen kätensä koskettivat teitä, näettehän. Eikä silloin kukaan mies saa mitään ylistystä... Koska se on kuitenkin kaikki, mitä voidaan

tehdä. Jos me otamme mitään kiitosta, me ryöstämme sen Jumalalta, koska Jumala on se, joka parantaa.

59 Ja muistakaa, ei ole mitään sellaista asiaa, että joku lääkäri, tai sananpalvelija, olisi parantaja. "Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka parannan kaikki sinun sairautesi", näettekö, "kaikki". Mikään lääke ei paranna. Mikään lääkäri ei väitä lääkkeen parantavan. Ei, ei. Lääke ainoastaan pitää puhtaana, sillä aikaa, kun Jumala parantaa. Lääke ei voi rakentaa kudoksia, eikä voi parantaa luita. Ymmärrättekö? Te voitte leikata pois umpisuolen, mutta kuka tulee parantamaan sen paikan, josta te sen leikkaatte, näettehän? Hammas voidaan vetää pois, mutta kuka parantaa sen paikan, josta se on vedetty pois? Jumala on Parantaja, Hän on ainoa Parantaja. Kirjoitukset eivät valehtele, ne ovat täydellisesti oikeassa, joten Hän on Parantaja.

60 Minä olen hyvin kiitollinen kaikista niistä asioista, joita meillä on, kuten lääkkeistä, jotka tappavat bakteereja. Ei mitään sitä vastaan. Rukoilen jatkuvasti sen puolesta. Mutta sitten me tulemme sille paikalle, ettei meillä ole minkäänlaista lääkettä auttamaan jossakin määrätyssä tapauksessa. Ja sitten eräs toinen asia, joskus sama lääke, joka auttaa yhtä, tappaa toisen. Näettekö?

61 Mutta tiedän Vastamyrkyn, joka on absoluuttinen parannuskeino, se on Jeesuksen Kristuksen Veri. Usko tuohon Vereen!

62 Nyt tänä iltana, oh, antoiko Billy... Unohdin kysyä häneltä. Juoksin vain sisälle. Antoiko hän rukouskortteja tai ei? [Joku sanoo: "Kyllä hän antoi."] Jos hän ei antanut, haluan hänen tekevän sen nyt. Me tulemme puhumaan vain pienen hetken uskosta ja sitten kutsumme tämän rukousjonon ja rukoilemme sairaiden puolesta, laskemalla kädet heidän päälleen ja yritämme saada jokaisen henkilön rakennuksessa, jonka voimme. No niin, uskokaa nyt.

63 Haluan teidän antavan minulle jakamattoman huomionne muutamaksi hetkeksi, kun luen tätä Sanaa. Haluan lukea Matteuksen Evankeliumista, 15. luvusta, alkaen 21. jakeesta. Eikä tämä ole liian paljon Kirjoitusta luettavaksi, näettehän, se on vain pienen pieni teksti. Mutta kysymys ei ole paljoudesta, vaan laadusta. Ei määrästä, vaan laadusta! Katsokaahan, noissa muutamassa jakeessa on tarpeeksi pelastamaan koko maailma. Varmasti. Näettehän, että kysymys ei ole koosta, vaan siitä, mitä se on.

64 Kuten kerroin jokin aika sitten täällä, uskon sen olleen täällä, tuosta pienestä pojasta, joka kolusi ympäri vanhaa ullakkoa ja löysi sieltä vanhan postimerkin. Ja hän tunsi erään keräilijän ja hän vei sen hänelle nähdäkseen, minkä arvoinen se oli. Ja tuo postimerkin keräilijä sanoi... Ja, tietenkin tällä pienellä pojalla oli mielessään jäätelö, tiedättehän. Hän sanoi: "Minä annan sinulle siitä dollarin." Ja sehän oli niin paljon, että kauppa syntyi heti. Sitten, uskon, että se oli viisisataa dollaria, josta hän myi sen; ja sen arvo kasvoi, ja viimeksi kuultuamme siitä, olen unohtanut kuinka monien satojen dollareiden arvoinen se oli. Näettehän, vain pieni postimerkki, kysymys ei ollut tuosta vanhasta paperinpalasta, joka ei ole edes sen arvoinen, että sitä poimisi ylös. Vaan kysymys oli siitä, mitä siinä oli, vain sillä oli arvoa.

65 Näin on myös Tämän kanssa. Tämä on vain palanen paperia, mutta se, mitä siinä on, on Herran Sana, ja se tekee siitä niin arvokkaan. Hyvä on, 21. jae.

> *Sitten Jeesus meni sieltä, ja lähti Tyyron ja Siidonin tienoille.*
>
> *Ja, katso, kanaanilainen nainen tuli samoilta seuduilta, ja huusi hänelle, sanoen: Sääli minua, Oi Herra, sinä Daavidin poika; tyttäreni on tuskallisesti perkeleen kiusaama.*
>
> *Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Ja hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: Lähetä hänet pois, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.*
>
> *Mutta hän vastasi ja sanoi: Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.*
>
> *Silloin tuli hän ja palvoi häntä, sanoen: Herra, auta minua.*
>
> *Mutta hän vastasi ja sanoi: Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää, ja heittää sitä koirille.*
>
> *Ja nainen sanoi: Totta, Herra: kuitenkin koirat syövät niitä muruja, jotka putoavat heidän isäntäinsä pöydältä.*
>
> *Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Oi nainen, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle niin kuin tahdot. Ja hänen tyttärensä oli terve siitä hetkestä alkaen.*

66 Nyt muutamaksi hetkeksi, rakentaaksemme tälle, haluan ottaa tekstiksi yhden sanan, jonka olen kirjoittanut tänne, koskien näitä kirjoituksia. Tuo sana on *Hellittämättömyys.*

67 Hellittämätön, me tunnemme nyt tuon sanan, ja uskon, että se mer-

kitsee "olla itsepintainen", ja itsepintaisuus on jotakin, mitä te teette. Maalin saavuttamiseksi teidän täytyy olla itsepintainen.

68 Ja ihmisten kautta kaikkien ajanjaksojen, jotka ovat uskoneet siihen, mitä ovat yrittäneet saavuttaa, täytyi olla itsepintaisia, ja varsinkin, jos yritätte tehdä oikein. Koska tulette kohtaamaan vastustusta.

69 Te ihmiset tänä iltana, joiden puolesta tullaan rukoilemaan, Sanon tämän teidän hyväksenne, voidaksenne ymmärtää. Jos ette ole valmis tulemaan rukousjonoon, niin älkää tulko. Koska, teidän täytyy muistaa, että tämä on se aika, kun Jumala tulee ottamaan teidät kiinni sanastanne, ja teidän on otettava Häntä Hänen Sanastaan. Eikä väliä, mitä kuka tahansa muu sanoo, tai miltä teistä tuntuu, teidän tunteillanne ei ole mitään tekemistä sen kanssa. Jeesus ei sanonut: "Tunsitko sen?" Hän sanoi: "Uskoitko sen?" Näettekö, teidän täytyy uskoa se. Ja teidän parantumisenne on jo varmistettu, Jeesus Kristus paransi teidät Golgatalla. Ja te vain vastaanotatte sen, ei väliä mikä vaivanne on. Ja ennen kuin voitte vastaanottaa sitä, teidän on uskottava se. Koska parantuminen perustuu uskolle, ja usko on perustunut Sanalle.

70 No niin, te ette voi sanoa: "Jos kosketan tätä mikrofoonia, tulen olemaan parantunut." Sille ei ole mitään perustusta, näettekö. Se on vain mielessänne.

71 Mutta, kun se on NÄIN SANOO HERRA, silloin voitte tietää, että se on totta, koska "Taivaat ja maa tulevat katoamaan, mutta Hänen Sanansa ei tule koskaan muuttumaan." Joten se on totta.

72 Teidän täytyy olla itsepintainen. Ei väliä, kuinka paljon perkele yrittää sanoa teille, että teistä tuntuu aivan yhtä pahalta, älkää uskoko sanaakaan siitä!

73 Täällä jokin aika sitten, minut kutsuttiin kesken kokousta erään kuolemassa olevan nuoren pojan vuoteen ääreen. Luulisin, että siitä on noin viisitoista vuotta. Ja hänen vanha isänsä tuli luokseni ja sanoi: "Tahtoisitko tulla poikani luo, hän on kuolemassa hirvittävään tautiin?" Uskon sen olleen jonkinlaisen sydäntaudin, olen nyt unohtanut sen nimen, mutta se oli todella, todella paha.

Ja minä sanoin: "Kyllä."

74 Oh, suokaa anteeksi, se meni hänen sydämeensä, mutta se oli polio, joka oli hänen ruumiissansa. Se oli polio. Ja se oli ennen kuin meillä oli Salk-rokotetta. Ja tuo poika oli silloin hyvin huonona. Ja niinpä, kun me-

nin rukoilemaan, ei lääkäri halunnut päästää minua sisälle. Hän sanoi: "En voi päästää sinua sisälle."

75 Ja minä sanoin: "Olen..." Olin noin neljäkymmentävuotias, ja minä sanoin: "Olen neljäkymmentävuotias. Uskoni sanoo minulle, että voin mennä rukoilemaan tämän miehen pojan puolesta, koska hän haluaa minun rukoilevan hänen puolestaan."

76 Hän sanoi: "Mutta katsohan, sinä olet naimisissa oleva mies. Sinulla on itselläsi lapsi. Sinä kuljetat polion tuohon poikaan."

Ja minä sanoin: "No niin, anna minun mennä sisälle." Eikä hän halunnut tehdä sitä.

77 Ja tuo mies itse, tuo lääkäri, niin kuin ymmärsin, oli katolinen. Minä sanoin: "Haluan kysyä sinulta jotakin. Jos olisin pappi, ja tämä mies olisi katolinen, ja tuo poika olisi kuolemassa, antaisitko sinä minun mennä antamaan hänelle viimeisen palvelun?"

Hän sanoi: "Se on eri asia. Hän on pappi."

78 Minä sanoin: "Ei ole. Minä merkitsen heille aivan yhtä paljon kuin pappi katoliselle."

Ja lopulta hän sanoi: "Hyvä on, jos allekirjoitat tämän paperin."

79 Minä sanoin: "Allekirjoitan mitä tahansa." Ja niin hän puki minut kuin jonkun Ku-Kluxin, ja menin sinne sisälle. En tarkoittanut sanoa sitä sillä tavalla; suokaa anteeksi; mutta joka tapauksessa, valkoisiin, ja kasvot peitossa.

80 Ja menin sinne sisälle, ja poika oli niin huonona, että tuskin hengitti. Ja hän oli ollut tajuttomana noin kaksi päivää. Enkä ymmärrä lääketiedettä ja suuria tieteellisiä tutkimuksia, joita Jumala on antanut ihmisten tehdä, lääkäreiden tehdä sairaille ja niin edelleen, mutta siellä oli jonkinlainen kardiogrammi [sydänkäyrä], jonka he olivat ottaneet. Hänen sydämensä oli niin hidas, olen unohtanut kuinka hitaasti se löi. Hän oli melkein mennyt. Ja sitten hänen äitinsä seisoi siellä, ja puhuin hänelle. Menin vuoteen toiselle puolelle. Ja tuo pieni hoitajatar, oh, joku mukava pikku nainen, arvelen hänen olleen ehkä kaksikymmentäyksi- tai kaksikymmentäkaksivuotiaan, ja hän oli hoitaja, joka huolehti potilaasta.

81 Ja minä menin vuoteen toiselle puolelle ja polvistuin, ja minä vain... pieni yksinkertainen rukous ja laskin kädet tuon pojan päälle. Minä sanoin: "Herra Jeesus, isä ja äiti ovat tuoneet minut tänne rukoilemaan poikansa puolesta, ja hän on kuolemassa. Ja vain Sinä, Herra, voit auttaa

häntä. Ja minä tiedän Sinun sanoneen: 'Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat; jos he laskevat kätensä sairaiden päälle, he parantuvat.' Minä muistutan siitä lupauksesta Sinua, Herra Jeesus, tämän pojan elämän tähden." Minkäänlaista muutosta ei tullut. Minä sanoin: "Kiitos Sinulle, Herra."

82 Ja tuo vanha isä nousi ylös ja sanoi: "Herra, olen niin kiitollinen Sinulle, iäti kiitollinen, että paransit poikani." Ja hän ojensi kätensä, ja äiti lankesi hänen käsivarsilleen, sanoen: "Isä, ajattele sitä, hän tulee olemaan nyt terve." Minä seisoin ja katselin, ja he olivat onnellisia ja itkivät ilosta. Tuon pojan tila oli aivan niin matalalla kuin olla voi. He sanoivat: "Oi. se on ihmeellistä!"

83 Ja tuo pieni hoitajatar katsoi ympäri, katsoi minua. Hän sanoi: "Uskon teidän väärinymmärtäneen tohtorin määräykset." Hän sanoi: "Uskon, että olette väärinymmärtäneet. Poika on kuolemassa."

84 "Oh", tuo vanha mies sanoi, "ei, hän ei kuole. Hän tulee elämään."

85 Ja tuo hoitajatar sanoi: "Kuulehan, herra", hän sanoi, "minä arvostan ketä tahansa, jolla on sen kaltainen usko, mutta", hän sanoi, "kuinka te voitte nauraa ja iloita sillä tavalla, vaikka näette, ettei pojan tilassa ole tapahtunut mitään muutosta." Ja hän sanoi: "Poika tulee kuolemaan. Hän ei voi elää. Me emme edes voi nähdä, kuinka hän on elänyt näin pitkään." Hän sanoi: "Ei ole koskaan tiedetty tieteen keskuudessa, että henkilö, jonka sydän on lyönyt noin hitaasti", osoittaen jonkinlaista kardiogrammia, tai jotakin, "olisi koskaan tullut takaisin."

86 Enkä tule koskaan unohtamaan tuota vanhaa miestä. Niin pani kätensä hänen olalleen, aivan kuin isä tyttärelleen, ja sanoi: "Kuulehan, rakas lapseni." Hän sanoi: "Tuo kardiogrammi on se, johon te katsotte, sinut on koulutettu katsomaan siihen. Ja se on kaikki mistä tiedät, tuo kardiogrammi. Mutta", hän sanoi, "minä katson Jumalalliseen lupaukseen." Näettekö?

87 Tuo poika on nyt naimisissa ja hänellä on kolme lasta. Riippuu siitä, mihin te katsotte. Hän ei tullut yhtään paremmaksi kahteen tai kolmeen päivään, mutta jonkin ajan kuluttua, hän selviytyi siitä ja meni kotiin. Hän on nyt lähetyssaarnaajana Etelä-Afrikassa, kolmen lapsen kanssa.

88 No niin, näettehän, se osoittaa, että teidän täytyy olla itsepintainen. Se ei koskaan vaikuttanut tuohon vanhaan mieheen. Se oli sillä selvä.

89 Aivan niin kuin tuon naisen kosketettua Jeesuksen Kristuksen vaatet-

ta, se selvitti sen. Siinä kaikki. Hän oli itsepintainen, kunnes pääsi sinne, mutta se selvitti sen.

90 Teidän täytyy olla samoin. Teidän täytyy olla itsepintainen. Ja kuka tahansa on koskaan saanut mitään, tai on koskaan saavuttanut mitään, on ollut itsepintainen.

91 George Washington pysyi järkähtämättömänä Valley Forgessa. Kaikki mahdollisuudet olivat häntä vastaan, ja vihollinen on virran takana. Mutta oltuaan koko yön rukouksessa; ja Amerikan sotilaat, joista kolmanneksella ei ollut edes kenkiä jaloissaan, ylittivät virran Valley Forgen kohdalla, jään lävitse. Ja kolme musketin luotia lävisti hänen takkinsa. Mutta hänellä oli vastaus Jumalalta, eikä ollut mitään tarvetta hänen perääntyä. Mikään ei voinut pysäyttää häntä silloin. Hän ylitti sen, koska hän oli itsepintainen. Hän oli kuullut Jumalalta.

92 Ja sillä tavalla meidän täytyy olla. Jos Jumala sanoo niin, se selvittää sen.

93 Nooa oli hyvin itsepintainen, sen jälkeen, kun hän oli kuullut Jumalalta. Kun hän kuuli Jumalan Sanan käskevän häntä rakentamaan arkin, hän rakensi sen. Ei ollut väliä, mitä kuka tahansa muu sanoi siitä, ja mitä kuka tahansa muu ajatteli siitä, Nooa oli itsepintainen. He saattoivat sanoa: "Tuo vanha mies taruineen sateesta", ja niin edelleen, "tuo vanha mies on viipynyt liian pitkään auringossa. Hänessä on jokin vialla." Se ei ensinkään pysäyttänyt häntä. Hän ei kuullut siitä sanaakaan. Hän kuuli ainoastaan sen, mitä Jumala sanoi: "Tulee satamaan; rakenna arkki", ja hän piti itsepintaisesti siitä kiinni, tehden sen.

94 No niin, Mooses oli hyvin itsepintainen; aluksi pakoon juokseva pelkuri. Hänet oli koulutettu, ja hän saattoi jopa opettaa egyptiläisille viisautta. Hän oli niin älykäs, mutta kuitenkin hän epäonnistui tehtävässä. Tarvittiin neljäkymmentä vuotta panna häneen tuo koulutus, jonka faarao antoi hänelle; ja Jumalalta kului neljäkymmentä vuotta ottaa se pois hänestä, ennen kuin Hän saattoi käyttää häntä erämaassa. Ja joskus meidän on tyhjennyttävä, voidaksemme tulla täytetyiksi. Ja nyt hän oli epäonnistunut. Hän oli juossut pakoon ja mennyt naimisiin tämän kauniin etiopialaisen tytön kanssa ja oli asettunut aloilleen ja hänellä oli poika, Gersom, ja hän perisi Jetron lampaat ja kaiken muun. Hän oli jo kauan aikaa sitten unohtanut ihmisten tunteet.

95 Mutta yhtenä päivänä, ollessaan erämaan takaosassa, kulkien alas tut-

tua vanhaa polkua, hän näki pensaan palavan. Hän ei koskaan yrittänyt tutkia tuota pensasta, ja sanonut: "Uskonpa, että otan muutamia lehtiä mukaani ja vien ne laboratoriooni, nähdäkseni, missä on vika, kun ne eivät pala. Se on palanut siellä tunnin ajan, eikä pensas näytä kuluvan." Jos hän olisi ajatellut sitä, ei Se olisi koskaan puhunut hänelle. Mutta hän lähestyi sitä sydämessään ajatus ottaa selvää Siitä. Ja Ääni sanoi: "Ota pois kenkäsi, sinä olet pyhällä maalla."

96 Haluan teidän panevan merkille sen. Yhtenä päivänä hän oli pakeneva pelkuri, ja radikaali seuraavana päivänä; jätettyään Egyptin, vaikka hänellä oli koko armeija käsissään vapauttaakseen kansan. Ja tiedättekö, kun te kuulette Jumalan Äänen, se saa teidät toimimaan naurettavalla tavalla, tekemään omituisia, outoja asioita. Ja ajatelkaa vain, että nyt hän on kahdeksankymmentävuotias, luultavasti hänen partansa riippui alas vyötäisille, ja ehkä hänellä oli kalju pää ja vain vähän hiuksia niskassa. Ja tässä hän on matkallaan alas Egyptiin, vaimonsa istumassa pienen muulin selässä, lapsi sylissään; käyrä keppi kädessään, silmät kohotettuina, ylistäen Jumalaa. Mikä omituinen näky!

"Minne olet menossa, Mooses?"

"Me menemme alas Egyptiin, ottamaan vallan."

97 Se oli yhden miehen maahanhyökkäys! Te ette olisi voineet pysäyttää häntä. Hän oli itsepintainen. Miksi? Niin oli kuullut Jumalan Äänen, ja se oli tarpeeksi tekemään hänestä itsepintaisen. Nyt vanha kahdeksankymmentävuotias mies ottaisi valtaansa kansakunnan, ja hän teki sen. Hän oli kuullut Jumalan Äänen. Kuinka hän tulisi tekemään sen tuo keppi kädessään? Koulutettu armeija, joka oli valloittanut tuon päivän maailman, enemmän kuin miljoona miestä oli siellä häntä vastassa; ja tässä tulee vanha mies, kahdeksankymmentävuotias, vaimonsa istumassa muulin selässä ja keppi kädessään, menossa ottamaan hallintaansa tuon kansakunnan. Ihmisethän olisivat ajatelleet, että hän oli huilu.

98 Tiedättekö, kun te kuulette Jumalan Äänen, ja kuulette Jumalan Sanan, te olette jollakin tavalla hullu maailmalle. Mutta, jos to kuulette tuon Äänen ja tiedätte, mitä olette tekemässä!

99 Ja mikään ei pysäyttäisi Moosesta silloin, hän oli matkallaan! Hän oli hyvin itsepintainen. Jopa seistessään faaraon edessä, kun hän heitti maahan kepin, ja se muuttui käärmeeksi, ja taikurit tulivat ja saattoivat tehdä saman asian, ei Mooses juossut pois kuin joku pelkuri. Hän pysyi siellä. Hän tiesi, että Jumala oli lähettänyt hänet, eikä ollut väliä kuinka mo-

nia lihallisia jäljittelijöitä perkele toisi esiin. Hän pysyi palveluspaikallaan, koska hän oli kuullut Jumalan Äänen. Hän vain pysyi siellä, katsellen kuinka nuo käärmeet ryömivät siellä, ja jonkin ajan kuluttua hänen käärmeensä tuli ja söi loput niistä. Mitä tapahtui noille kepeille, jotka hänen käärmeensä söi? Ratkaiskaapa se. Hyvä on.

100 Daavid, sen jälkeen, kun hän oli luottanut Jumalaan ja oli nähnyt, että Herra Jumala oli hänen kanssaan ja oli auttanut häntä yksin tappamaan karhun ja leijonan, se antoi hänelle rohkeutta, tietää, että Jumala oli hänen kanssaan. Hän tiesi Jumalan olevan kanssaan, koska Jumala oli tehnyt jotakin hänen puolestaan.

101 Jumala teki myös jotakin teidän puolestanne. Hän pelasti teidät, ja se on suurin ihme mitä on.

102 Nyt Hän sanoi, että tulisi tekemään jotakin muuta. Ja tuli aika, kun Goljat astui esiin kerskaamaan. Daavid sanoi: "Tarkoitatteko sanoa, että annatte tuon ympärileikkaamattoman filistealaisen seistä siellä uhmaamassa elävän Jumalan sotajoukkoja? Mikä teillä miehillä oikein on vikana?"

103 No niin, Saul oli kyvykkäin mies heidän joukossaan, päätään ja olkapäitään yläpuolella joukkojensa. Ja tämä Daavid oli vain hyvin pienikokoinen mies, jotenkin poikamainen, kumaraharteinen, pieni lammaspaimen. Ja niin Saul sanoi: "Minä ihailen rohkeuttasi, poikani. Mutta muista, tuo mies on soturi nuoruudestaan, ja sinä et ole mitään muuta kuin nuorukainen."

104 Hän sanoi: "Mutta palvelijasi oli vartioimassa palvelijasi lampaita kerran, ja karhu tuli ja otti niistä yhden. Minä menin sen jälkeen, ja Herra antoi sen minun käsiini." Hän sanoi: "Leijona tuli, ja minä löin sen maahan lingollani. Ja, kun se nousi ja tuli karjuen minua vastaan, minä otin veitseni, tartuin sitä parrasta ja tapoin sen." Ja hän sanoi: "Kuinka paljon enemmän tulee Herra Jumala antamaan tuon ympärileikkaamattoman filistealaisen minun käsiini!" Aamen.

105 Ja, jos Jumala on pelastanut sielunne pois synnin elämästä, niin kuinka paljon enemmän Hän voi ottaa pois tuon syövän!

106 Pankaa merkille tämä pieni Daavid. Saul sanoi: "Minä ihailen rohkeuttasi, mutta sinä et ole mikään taistelija. Mutta, jos haluat mennä, niin minä tulen pukemaan sinut", ja niin hän riisui asepukunsa ja pani sen hänen ylleen.

107 Pieni Daavid, kaikki nuo Ph.D. ja D.D.D. roikkumassa yllään, hän totesi, ettei Saulin kirkolliset liivit sopineet Jumalan miehelle. Joten hän sanoi: "En ole koskaan koetellut tätä asiaa, riisukaa se pois minulta. Antakaa minun mennä niin kuin haluan mennä, tavalla, jonka tiedän olevan oikein." Oi! Ja tässä hän menee. Hän piti järkähtämättömästi kiinni siitä, että voittaisi Goljatin, ja hän teki sen. Hän tappoi Goljatin.

108 Ajattelen hänen lampaitaan. Siellä oli Daavid, uskollisena palvelus-paikallaan. Ja tämä leijona, joka olisi helposti voinut tappaa hänet, tuli ja otti yhden hänen isänsä lampaista ja vei mukaansa. Eikä hänellä itse asiassa ollut mitään, millä taistella leijonan kanssa, vain pieni linko.

109 Te pojat tiedätte. Kuinka monta kertaa minun onkaan täytynyt maksaa särkyneestä ikkunasta! Se on pieni nahanpalanen ja narut, tiedättehän, ja te pyöritätte tätä kiveä ympäri ja linkoatte sen. Ja meillä oli tapana pudottaa esineitä aidalta, näillä lingoilla.

110 Se oli kaikki mitä Daavidilla oli; sillä voi tuskin tappaa kania. Mutta me näemme, että Daavidilla, vaikka hänellä ei ollutkaan paljon mitään kädessään, oli hänellä kuitenkin rohkeutta. Ja hän tiesi, että hänen tuli pitää huolta isän lampaista. Hänen isänsä oli lähettänyt hänet sinne huolehtimaan näistä lampaista. Hän oli vastuussa niistä. Ja nyt hän otti sen, mitä hänellä oli kädessään, noutaakseen tuon lampaan takaisin, hellittämättömästi, että hän ottaisi sen pois tuolta leijonalta.

111 Oletteko koskaan nähneet leijonaa, miltä se näyttää? Te olette nähneet näitä kissanpoikia, joita heillä on häkeissä. Mutta teidän tulisi kuulla leijonaa viidakossa. Nämä täällä, jotka ovat olleet häkissä ja vangittuina; kun te kuulette sen karjuvan, se kuulostaa pahalta. Mutta teidän tulisi kuulla leijonan karjuvan ulkona viidakossa, metsästäessänne sitä, ja tietäen, että se myös metsästää teitä. Silloin, oi, se on valtava! Kun se karjuu, kovakuoriaiset, apinat, paviaanit ja sakaalit ja kaikki pysähtyvät. Se on kuningas, ja ne antavat sille tilaa.

112 Mutta tässä Daavid menee sen perään pienen lingon kanssa, tuodakseen takaisin tuon lampaan, ja hän teki sen.

113 Oi, kuinka voisinkaan ottaa siitä tekstin muutamaksi minuutiksi. Kyllä vaan. Te myös olette Jumalan lampaita. Tauti on ottanut teistä otteen. Minulla ei ole kovin paljon, ei edes linkoa, mutta minulla on Sana. Minä tulen jälkeenne tänä iltana, tuodakseni teidät takaisin. Minä tulen pelastamaan teitä, Herran Sanan kanssa. Minä en tiedä mitään lääkkeis-

tä ja leikkauksista ja senkaltaisista asioista, mutta Tämän olen koetellut. Tiedän, että Tämä on oikein, joten tulen teidän lampaiden jälkeen, tuodakseni teidät jälleen takaisin Jumalan rakkauden varjoisille, vihreille laitumille. Jumala auttakoon minua tämän pienen lingon kanssa.

114 Daavidilla oli se kiedottuna sormiinsa ja hänellä oli kädessään viisi kiveä. Mitä se on? "F-a-i-t-h in J-e-s-u-s." [Usko Jeesukseen.] Ja tässä hän tulee, ja hän toi takaisin tuon lampaan.

115 Sillä tavalla me nyt teemme tänä iltana, uskoen Jeesukseen, ja seisten järkähtämättöminä Hänen koskemattomalla Sanallaan. Ja me uskomme, että Jumala tulee pitämään Sanansa. Jos Hän ei tee sitä, silloin me olemme kaikki kadotettuja. Jokainen Jumalan Jana on vahvistettu "aamenella" uskovaiselle. Oikein. Kyllä, hän oli hellittämätön.

116 Ja myöskin Simson, kun hän kohtasi nuo filistealaiset, oletteko koskaan ajatelleet sitä? He ovat kuvanneet Simsonin miehenä, jolla on hartiat kuin ladon ovet. Silloinhan siinä ei olisi mitään salaisuutta, jos sen kaltainen mies ottaisi leijonan ja repisi sen halki. Mutta Simson oli... Suokaa anteeksi tämä ilmaus, mutta sanoisin, että hän oli vain joku pieni kiharapäinen ruipelo, vain joku pieni mammanpoika, seitsemän tyttömäistä lettiä niskassaan. Näettekö? Mutta muistakaa, että hän oli heikko siihen asti, kunnes Herran Henki tuli hänen ylleen, ja sitten hän otti tuon leijonan ja repi sen palasiksi. Kyllä. Herran Henki tuli ensin hänen ylleen, ja sitten hän tiesi missä seisoi.

117 Ja, jos seurakunta vain voisi tulla voidelluksi, voidelluksi todellisella uskolla. Kun tuo leijona karjui, arvaan Simsonin vapisseen. Mutta Herran Henki tuli hänen ylleen. Hän oli itsepintainen, hän sanoi: "Olen valmis kohtaamaan sinut", kahmaisi tuon leijonan käsiinsä, repi sen halki ja heitti palaset syrjään ja jatkoi matkaansa.

118 Kerran he saivat hänet aidatuksi muurien sisälle, yhtenä yönä. Ja hän nosti nuo Gasan portit irti, pani ne olalleen, ja käveli niiden kanssa mäen huipulle. Oi, mikä mies, sen kaltainen pieni ruipelo. Mutta se johtui siitä, että Herran Henki oli hänen yllään. Se on mikä muutti asian.

119 Sitten yhtenä päivänä häntä piiritti tuhat filistealaista. Ja siellä hän oli, eikä hänellä ollut minkäänlaista asetta, joten hän nosti maasta muulin leukaluun, joka mahdollisesti oli ollut kuolleena neljäkymmentä vuotta ja enemmänkin, ja se oli todella vanha ja kuiva luu. Ja noilla filistealaisilla oli kypärät ja haarniskat suurista vaskenpaloista, ja tuollainen

kypärä oli noin tuuman paksuinen. Ja hän nosti ylös tuon muulin leukaluun ja tappoi sillä tuhat filistealaista.

120 Oletteko koskaan ajatelleet sitä? Ottaa nyt joku vanha kuiva leukaluu sieltä erämaasta ja lyödä sillä noita kypäriä, tuo leukaluuhan olisi hajonnut tuhansiksi siruiksi. Mutta hän seisoi siellä, ja vaikka heillä oli kypärät ja keihäät, löi hän heitä kuoliaaksi tuhannen, oikealta ja vasemmalta. Ja loput heistä juoksivat ylös kallioille.

121 Mitä se oli? Niin kauan kuin hän voi ojentaa kätensä ja tunnustella noita seitsemää palmikkoaan, oli se Jumalan liitto. Mikään ei voisi vahingoittaa häntä niin kauan kuin hänellä oli tuon liiton lupaus.

122 Ja mikään ei voi vaivata elävän Jumalan Seurakuntaa niin kauan kuin me voimme tuntea Jumalan Sanan liiton sydämissämme, tuon Helluntaisiunauksen. Sillä: "Niitä tekoja, joita Minä teen, olette te myös tekevä. Se Elämä, joka on Minussa, tulee olemaan teissä. Niin kuin Isä lähetti Minut, niin lähetän Minä teidät." Isä, joka lähetti Hänet, tuli Hänessä. Jeesus, joka lähettää miehen, menee tuossa miehessä. Se ei ole tuo mies; se on Jeesus. Se ei ollut Jeesus; se oli Jumala. "Niin kuin Isä lähetti Minut, niin lähetän Minä teidät. Katso, Minä olen kanssanne aina, maailman loppuun asti. Minä olen kanssanne maailman loppuun asti. Ja niitä tekoja, joita Minä teen, olette te myös tekevä. Pieni hetki eikä maailma Minua enää näe; kuitenkin te olette näkevä Minut, te uskovaiset, sillä Minä tulen olemaan teidän kanssanne ja teissä, maailman loppuun asti", Jeesus Kristus. Niin kauan kuin voin tuntea tuon Jumalan Hengen läheisyyden, jotakin tulee tapahtumaan. Voin nähdä ihmisiä, jotka tulevat uskomaan Sen, jotka tulevat heijastamaan Jumalan ylistystä ja Kirkkautta.

123 Joka kerta, kun katsotte kuuta, se ei ole kuu, joka paistaa, vaan aurinko, joka paistaa kuuhun. Jos voisin kysyä: "Kuu, mikä saa sinut loistamaan?" Se sanoisi: "Se en ole minä, joka loistaa. Se on jotakin, mikä paistaa päälleni. Minun oletetaan pitävän yllä valoa auringon poissa ollessa."

124 Ja kuu on esikuva Seurakunnasta. Meidän oletetaan heijastavan Valoa Jumalan Pojan poissa ollessa, koska olemme Jumalan poikia ja tyttäriä, vähäisempiä Valoja, niin kauan kuin voimme nähdä kuun heijastavan samankaltaista Valoa kuin aurinkokin heijastaa. Oi, se ei ole ihmiset, se on Jumala ihmisissä.

125 Minulla oli tapana olla riistanvartijana useita vuosia. Minä rakastan

eläimiä ja pidän niiden huolehtimisesta. Niinpä olin luonnonsuojeluvirkailijana seitsemän vuotta. Minulla oli tapana kulkea erään vanhan puron ohitse. Se oli paras puro, mistä koskaan olen juonut. Pidin siitä, koska se aina pulppusi niin iloisesti, se vain poreili ja poreili. Ja minä laskeuduin sen ääreen juomaan. Eräänä päivänä ajattelin: "Pikku puronen, mikä tekee sinut niin onnelliseksi? Johtuuko se siitä, että kanit juovat sinusta?"

126 Jos se olisi osannut puhua, se olisi sanonut: "Ei, se ei saa minua poreilemaan."

127 Sanoin: "Ehkä se johtuu siitä, että peurat juovat sinusta silloin tällöin."

"Ei, se ei saa minua poreilemaan."

128 "Mutta", sanoin, "pikku puronen, ehkä se johtuu siitä, että minä juon sinusta noin kerran kuussa."

129 Se sanoisi: "Ei se siitä johdu." Minä sanoin: "Mutta mikä saa sinut poreilemaan sillä tavalla koko ajan?"

130 Jos se olisi osannut puhua, se olisi sanonut: "Se en ole minä, joka pulppuan. Jokin takanani saa minut poreilemaan, sen pulputessa ylös."

131 Ja sillä tavalla on Pyhä Henki uskovaiselle. Takananne on jotakin. Te ette voi työntää sitä esiin, repiä sitä esiin. Se pitää huolen teistä. Se pitää huolen poreilusta. Jokin sisimmässänne. Kuten Jeesus sanoi tuolle naiselle kaivolla, että ne ovat "Veden lähteet, jotka pulppuavat iankaikkiseen Elämään", ne ovat todellisia suihkulähteitä, jotka ruiskuttavat Jumalan iloja sielunne lävitse koko ajan. Ja niin kauan kuin Seurakunta voi tuntea sen ympärillään, mitä te pelkäisitte?

132 Simson ei pelännyt. Hän oli itsepintainen. Kaikki, mitä hänellä oli, oli muulin leukaluu, mutta hän oli hellittämätön, koska hän tiesi palmikkojensa yhä riippuvan siellä.

133 Lääkäri on voinut sanoa teille: "Ei ole mitään mahdollisuutta teidän tulla terveeksi. Te olette kuolemassa. Teillä on syöpä." Mutta niin kauan kuin voitte istua täällä ja tuntea ihanan Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen, niin mitä merkitystä sillä on, mitä lääkäri sanoo? Näettekö, olkaa hellittämättömiä. Jos hän on hyvä lääkäri, hän sanoisi teille, että haluaisi teidän tulevan terveeksi ja arvostaisi hellittämättömyyttänne. Sitä hän haluaa teidän tekevän. Ja teidän täytyy tehdä se; teillä täytyy olla usko ja teidän täytyy olla hellittämätön.

134 Johannes oli niin varma, että hän tulisi näkemään oikean merkin! Hän tiesi Jumalan sanoneen hänelle, että hän tietäisi kuka Messias oli. Hän pysyi järkähtämättömänä!

135 Joku on voinut sanoa hänelle: "Mutta, etkö uskoisi, että tämä on Hän?"

136 Hän sanoi: "Minä olen tunteva Hänet, kun Hän tulee." Hän oli siitä niin varma, että hän sanoi: "Tämä on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin." Hän tiesi sen olevan. Hän todisti siitä: "Minä näin Jumalan Hengen laskeutuvan Taivaasta Hänen päälleen, kuin kyyhkysen, ja minä tiedän, että tämä on Jumalan Poika." Hän oli hellittämätön! Oi, me voisimme jatkaa edelleen ja edelleen näiden henkilöhahmojen kanssa.

137 Tämä pieni nainen, hän oli kreikkalainen, Syyrofoinikian alueelta, ja me voimme nähdä, että hänen on täytynyt kuulla kuinka Herraa Jeesusta oli ylistetty ja kirkastettu. "Usko tulee kuulemalla, kuulemalla Jumalan Sanan." Tämä nainen, kun hän kuuli...

138 Tiedättekö, usko löytää lähteet, joita toiset eivät näe. Jos teillä ei nyt ole uskoa, silloin ei ole mitään tarvetta yrittää osoittaa sitä teille. Koska, usko voi nähdä sen. "Usko on toivotut asiat aineellistuneena, todiste asioista, joita ei näy." Usko näkee sen, mitä sokeat ihmiset eivät näe. Usko on kuudes aisti. Nämä viisi aistia ovat hienoja, niin kauan kuin ne eivät ole eri mieltä kuudennen kanssa. Mutta kuudes aisti on usko, "se on toivotut asiat aineellistuneena", se on se, mitä te ette näe, maista, tunne, kuule tai haista, mutta kuitenkin te tiedätte sen. Usko sanoo teille niin. Ja se on niin varmaa, että se on todellista, että se tulee teille aineelliseksi. Se ei ole mitään mielikuvitusta. Se on jotakin, mikä teillä on.

139 Näen ihmisten tulevan puhujanlavalle, sanoen: "Veli Branham, minulla on kaikki usko!"

"Hyvä on, mitä sinä sitten teet täällä?" Näettekö? Näettekö? Näettekö?

140 "Minulla ei ole sitä." Mutta, kun teillä on, kun mitä tahansa...

141 Teille on tapahtunut asioita, joiden te yksinkertaisesti olette tienneet tulevan tapahtumaan. Kuitenkaan te ette tienneet, kuinka se tulisi olemaan, mutta se tulisi olemaan. Se, se on usko. Se on todellinen usko. Silloin se tulee tapahtumaan, kun te tiedätte, että se tulee tapahtumaan. No niin, usko löytää lähteen, jota toiset eivät näe.

142 Hänen Sanansa on miekka. Raamattu sanoo Hebr. 4:12, että Se on miekka. Mutta tarvitaan uskon käsivarsi heiluttamaan miekkaa. Ainoastaan usko voi tehdä sen, pitää kiinni miekasta.

143 Tällä pienellä naisella oli monia esteitä. Hänellä oli kaatumatautinen tytär, joka oli hyvin, hyvin huonossa kunnossa. Ja hän oli kuullut Jeesuksen parantaneen kaatumatautia. Nyt: "Usko tulee kuulemalla", ja se oli hänen lapsensa, joten hän oli päättänyt mennä jonnekin, kuulemaan Jeesusta. Ja hänellä oli nyt monia esteitä, monen kaltaisia esteitä, mutta hänen uskollaan ei ollut mitään estettä.

144 Tänä iltana, ihmisillä on paljon esteitä. Jos te... Teidän mielellänne on paljon esteitä. Mutta teidän uskonne, mikään ei voi seistä sen tiellä. Usko ei tunne mitään esteitä.

145 Ajatelkaamme vain joitakin niistä asioista, joita on saattanut tapahtua tälle pienelle naiselle. He ovat voineet sanoa hänelle, että "sinä olet kreikkalainen". Toisin sanoen: "Sinun kirkkokuntasi ei kannata tuota kokousta siellä. Sinulla ei ole mitään oikeutta mennä sinne." No niin, jos se olisi ollut hänen mielessään, ei hän olisi istunut siellä kovinkaan pitkään. Hänen mittansa olisi tullut täyteen ja hän olisi lähtenyt pois. Mutta me näemme, ettei se pysäyttänyt häntä. Oliko hän kreikkalainen tai ei, hänellä oli usko. Kaikki, mitä hän tarvitsi, oli usko.

146 Nyt joku saattoi tulla hänen luokseen sanoen: "Mutta ihmeiden päivät ovat ohitse. Ei ole mitään sen kaltaista asiaa. Nuo ihmiset ovat vain joukko fanaatikkoja." Mutta yhä hän oli hellittämätön. Hän tulisi menemään joka tapauksessa.

147 Ajatelkaamme jotakin muuta. Joku heistä on voinut sanoa: "Mutta tiedätkö mitä, sinun aviomiehesi on huomattava mies täällä kaupungissa, ja jos sinut nähdään siellä tuon ryhmän kanssa, niin silloin aviomiehesi tulee itse asiassa jättämään sinut." Mutta yhä hän oli hellittämätön. Hänellä oli usko, ja hänellä oli tarve käyttää sitä.

148 Jotkut heistä ovat saattaneet sanoa: "Jos menet sinne korttiseuraasi, tai minkä kaltaisiin huveihin menetkin, ihmiset tulevat nauramaan sinulle." Hän oli yhä hellittämätön.

149 Ja sitten hänelle on voitu sanoa tuo vanha tuttu asia: "Tiedätkö pastori tulee panemaan sinut ulos seurakunnasta, jos menet sinne ja sekaannut johonkin sen kaltaiseen." Mutta se ei pysäyttänyt häntä. Hän oli yhä hellittämätön. Hän menisi joka tapauksessa. Miksi? Hän oli osunut us-

koon. Usko tulee tekemään sen. En välitä, mitä toiset ajattelevat; usko tekee sen.

150 Lopulta hän löysi tiensä kaikkien näiden esteiden lävitse, ja saapui Jeesuksen luo. Nyt näytti kuin kaikki hänen vaikeutensa olisivat olleet ohitse, hän oli saapunut Jeesuksen luo; mutta niin ei ollut, ne vasta alkoivat.

151 Monet ihmiset sanovat: "Jos vain tuntisin Jeesuksen..." Kyllä, me näemme sen joka ilta. Näettekö, Hän tulee suoraan keskuuteemme joka ilta, todistaen olevansa täällä, mutta kuitenkin me tulemme jälleen takaisin seuraavana iltana kaikkien vaikeuksiemme kanssa. Näettekö? Eikö olekin niin? Se on totta.

152 Hän saapui Jeesuksen tykö. Ehkäpä, jos hänellä ei olisi ollut sen kaltaista uskoa, olisi ensimmäinen vastoinkäyminen, sen jälkeen, kun hän oli löytänyt Jeesuksen, saanut hänet räjähtämään, ja lähtemään pois. Mutta katsokaahan, usko ei tee sitä. Usko ei päästä irti. Usko on hellittämätön. Se pitää itsepintaisesti kiinni siitä. Tarkatkaa nyt, hänellä oli kaikki luottamus ja usko tähän Mieheen. Nyt, jos hän vain olisi sanonut: "Minäpä yritän sitä, nähdäkseni, mitä Hänellä on sanottavana. Jos Hän sanoo jotakin meidän uskontunnustuksiamme vastaan, me lähdemme pois. Siinä kaikki." Mutta hän tuli saadakseen jotakin, ja hän oli päättänyt pysyä siellä kunnes saisi sen. Siinä se on teille, niin tulee henkilön olla; kuten Etelän kuningatar, josta saarnasimme yhtenä iltana.

153 Huomatkaa, kun hän tuli Jeesuksen luo. Sen sijaan, että olisi saanut tervetulotoivotuksen, hän sai epäämisen. Nyt, kun te... Mitä te luulisitte tämän päivän ihmisten sanovan siinä tilanteessa ja tultuaan kohdelluksi sillä tavalla? Jeesus antoi hänen tietää, sen jälkeen, kun hän oli tullut kaikkien näiden esteiden lävitse ja lopulta... [Tyhjä paikka nauhassa.]

154 Hän tuli Hänen tykönsä. Juoksi Hänen luokseen, palvoakseen Häntä ja sanoi: "Sinä Daavidin Poika, ole minulle armollinen, tyttäreni on vaikeasti perkeleen kiusaama. Ja minä olen tullut tietämään, että Sinä olet suuri Parantaja, ja tulin pyytämään Sinua auttamaan minua." Ja Hän jätti hänet huomioon ottamatta. Vain katsoi häntä ja jatkoi kävelyään. Voi hyvänen aika! Hän oli hieman enemmän kuin meidän nykyiset helluntailaisemme; hehän olisivat nostaneet nenänsä pystyyn, kävelleet pois ja sanoneet: "Minun ei tarvitse tehdä sitä." Mutta ei tuo nainen. Hänellä oli usko. Hän pysyi siellä.

155 Nyt hän meni Hänen peräänsä uudestaan: "Herra, enkö minä vain voisi saada...?" Eikä hän ajatellut sitä, minkä lävitse oli tullut. Hän ei ajatellut, minkä lävitse hänen täytyisi mennä. Ainoa asia, mitä hän tiesi, hän uskoi, että jos hän vain voisi saada Hänet sanomaan niin, Se olisi kaikki, mitä hänen tarvitsisi tietää, jos Hän vain sanoisi niin! Hän tiesi sen tapahtuneen toisten kohdalla, miksi se ei tapahtuisi hänenkin kohdallaan?

156 Te taistelette jokaisesta tuumanalasta tiellä. Jumala, alhaalla Egyptissä, antoi Palestiinan juutalaisille, mutta he taistelivat jokaisesta tuumanalasta tiellä! Jumala sanoi Joosualle: "Kaikkialle, minne astut jalkapohjasi, sen minä olen antanut sinulle." Askeleet merkitsivät voittoa, omistamista, ja vain niin pitkälle te voitte kiivetä Jumalan Valtakuntaan. Jos haluatte kiivetä vain pienen matkan ja sanotte: "No niin, uskon, ettei minun ehkä tarvitse mennä helvettiin, vaan uskon, että tulen lopulta pelastumaan, jos liityn seurakuntaan", silloin te ette omista vielä paljoakaan maata. Jokainen lupaus Raamatussa on teidän, mutta teidän on taisteltava jokaisen perkeleen vartijan kanssa siitä, kaksiteräisellä miekalla, ja vaatia se itsellenne. Olkaa hellittämätön, mennen suoraan lupaukseen.

157 Nyt tämä nainen oli tullut Jumalan itsensä tykö. Ja Hän jätti hänet huomioon ottamatta. Ja hän juoksi Hänen peräänsä, huutaen. Hän oli itsepintainen. "Herra, auta minua", hän sanoi. Hän palvoi Häntä ja sanoi: "Auta minua!"

Kuunnelkaa tuota nuhdetta. "Minua ei ole lähetetty sinun rodullesi." Hyvänen aika!

158 Silloin monet heistä olisivat voineet nousta ylös ja sanoa: "Ehkä Häntä ei sitten olo lähetetty meille, tätä herätystä. Luulenpa, että menen pois."

Näettekö, Jeesus tiesi, että hänellä oli sen kaltainen usko.

159 Ja toiseksi Hän sanoi: "Sinun rotusi on vain joukko koiria." Whew!

160 Älkää puhuko sillä tavalla nykyaikaisille helluntailaisille. Jos heille sanotaan sillä tavalla, he sanovat: "Hyvä on, minä jätän tämän joukon ja liityn Assembliesiin. Ja jos Assemblies sanoo sen minulle, tulen menemään toiseen, ja toiseen, ja toiseen."

Mutta ei tuo nainen. Hänellä oli usko.

161 Hän sanoi: "Minua ei lähetetty teidän tykönne. Minua ei lähetetty teidän rodullenne. Ja sen lisäksi, te ette ole mitään muuta kuin joukko

koiria. Ei ole soveliasta Minun ottaa lasten leipää ja heittää sitä teille koirille." Voi hyvänen aika!

162 Se ei pysäytä uskoa. Usko on yhä siellä. Se on aivan yhtä tuore kuin se koskaan oli. Mitä usko myöntää? Totuuden. Hän sanoi: "Se on totta, Herra." Voi pojat! [Veli Branham lyö käsiään yhteen kolme kertaa.] Nähkää kuinka pieneksi voitte tulla, ei kuinka suureksi voitte tulla. Usko tekee teistä pienen. Pankaa merkille, hän yhä oli hellittämätön.

163 Vieläkään Hän ei kiinnittänyt mitään huomiota häneen, vaan jätti hänet huomiotta. Ja lopulta hän asettui Hänen tielleen, niin ettei Hän päässyt hänen ohitseen, ja silloin Hän sanoi hänelle: "Minua ei ole lähetetty teidän rodullenne. Eikä teidän rotunne ole muuta kuin joukko koiria. Enkä Minä tule ottamaan lasten leipää. Ei ole oikein Minun ottaa lasten leipää, parantumista, joka on tälle ryhmälle, ja antaa sitä teille koirille."

Ja nainen sanoi: "Se on totta, Herra."

164 Usko myöntää aina Sanan Totuudeksi. Aamen. Näettekö? Jos teillä on todellinen usko, ja Raamattu sanoo teille, että olette tekemässä väärin, te myönnätte olevanne väärässä. Te ette tule sanomaan: "Hetkinen nyt vain, minä kuulun..." Ei, ei, se ei ole usko. Kun Sana sanoo sen, että te... Se ratkaisee oletteko oikeassa tai väärässä, Sanan mukaan. Oikein.

165 Nyt tämä nainen, hän ei voinut uskoa pysähtyvänsä siihen ja hän sanoi: "Totta, Herra, me emme ole mitään muuta kuin koiria, mutta minä vain pyydän voisinko saada joitakin murusia, jotka tippuvat Mestarin pöydältä." Hän oli metsästämässä muruja. Ajatelkaa vain sitä.

166 Tänä päivänä, me joko saamme kokonaisen leivän, tai sitten me emme halua ottaa mitään. Näettekö? Meillä täytyy olla kaikki, tai me emme halua mitään.

167 Yhä hän oli hellittämätön. Hän pysyi lujana. Hän ei ollut mikään kasvihuone kasvi, jota täytyi hemmotella ja ruiskutella, pitääkseen syöpäläiset poissa siitä. Ei, hän ei ollut yksi näistä risteytetyistä, tämän päivän nykyaikaisen sadon kaltainen, jotka kutsuvat itseään kristityiksi. Kun Jumalan Sana sanoi sen, hän uskoi sen, hän oli nähnyt sen vahvistetun, hän oli valmis menemään sen perään huolimatta siitä, mitä kuka tahansa sanoi. Ei edes Kristus itse voinut pysäyttää häntä. Sitä usko tekee. Oi, se myöntää Sanan olevan oikeassa. Niin oli metsästämässä muruja.

168 Muistakaa, hän ei ollut koskaan nähnyt ihmettä. Hän tuli kirkkokun-

nasta, jossa ei uskottu ihmeisiin. Hänen, uskottuaan, täytyi tulla ulos kirkkokunnasta, joka sanoi: "Ei ole mitään sellaista asiaa kuin ihmeet." Hän oli pakana. Hän ei ollut koskaan elämässään nähnyt ihmettä. Mutta kuitenkin, kun usko ottaa otteen, Jumala on siellä. Näettekö? Hän ei ollut koskaan nähnyt sitä, mutta hän oli kuullut siitä.

169 Jos ette usko, että on ihmeitä, lukekaa Raamattua ja lupauksista meille tänä päivänä. Usko otti otteen.

170 Hän oli jotenkin samankaltainen kuin portto Raahab. Kun hän oli kuullut vakoojilta, ei hän halunnut nähdä Joosuaa ja nähdä, millä tavalla hän pukeutui, ja minkä kaltainen sotilas hän oli. Hän sanoi: "Olen kuullut, että Jumala on teidän kanssanne. Olen kuullut, mitä Jumala on tehnyt." Ja hän halusi pelastuksen, ja sai sen; oikein, koska myös hän oli hellittämätön. Hän sanoi: "Minä kätken teidät. Teen mitä tahansa. Mutta yhden asian haluan teidän vannovan minulle, ja se on, että tulen pelastumaan tänä aikana." Oi, siinä on ajatus!

171 Ja tämä naisraukka oli samoin. Hän halusi, hän tiesi, että tulisi saamaan sen. Ei ollut mitään epäilystä hänen mielessään. Ei ollut väliä, minkä lävitse hänen täytyi kiivetä, hän tulisi saamaan sen joka tapauksessa. Niinpä Jeesus ei voinut saada häntä kääntämään edes selkäänsä, kutsumalla häntä vääräksi roduksi ja kutsumalla häntä koiraksi, sanomalla, ettei ollut oikein ottaa lasten leipää ja ruokkia koirille, ja niin edelleen sillä tavalla. Mutta yhä hän meni sen perään joka tapauksessa, koska hän oli hellittämätön. Hänellä oli tarve, hänen tyttärensä oli kuolemassa. Muita oli parannettu, joten miksi ei hänen tytärtään parannettaisi? Ja se oli luomakunnan Jumala.

172 Jeesus sanoi: "Tämän sanomisen tähden, perkele on jättänyt tyttäresi." Oi! Hän lähestyi Jumalan lahjaa oikealla tavalla.

173 Tiedättekö, että Jumala tekee joskus asioita vain tehdäkseen asioita eri tavalla, ja vain nähdäkseen, mitä ihmiset tulevat tekemään? Nyt se on teidän päittenne yläpuolella, te ette ole nähneet sitä, ettekä ole huomanneet sitä, mutta olen juuri nyt tehnyt jotakin tehdäkseni jotakin. Ja se niin auttoi minua. Ja minä tarkkasin sen toimintaa. Katsokaahan, te sanotte asioita, te muutatte asennettanne, te muutatte ääntänne ja joskus te muutatte saarnaanne; tarkaten ja nähden tiettyjä asioita, sitten tarkkaatte ja näette, kuinka se toimii. Koska olemme valmistautumassa rukousjonoon, olisi parempi, ettei sitä olisi keskuudessanne. Näettekö? Katsokaahan, vain nähdä sen tapahtuvan, sitten te muutatte itsenne ja

menette takaisin jonnekin uudestaan. Näettekö? Jumala teki juuri tuon asian. Hän yhä tekee niin, pankaa nyt merkille.

174 Hän lähestyi Jumalan lahjaa oikein. Ja muistakaa, hän oli ensimmäinen pakana, jolle Jumala koskaan teki ihmeen. Hän oli ensimmäinen pakana.

175 Usko myöntää, että Sana on Totuus. Ja se on kunnioittava, hyvin kunnioittava, ja se on hellittämätön, ja sitä se on.

176 Martta, kun hän meni kohtaamaan Jeesusta. Nyt, jos jollakin olisi ollut oikeus tuomita, se olisi ollut Martta, koska hän oli lähettänyt noutamaan Jeesusta, tulemaan ja rukoilemaan veljensä puolesta, kun tämä oli vakavassa tilassa, kuolemassa, ja Jeesus... He olivat jättäneet seurakunnan, he olivat tulleet ulos tuosta vanhasta kuolleesta liikkeestä, johon kuuluivat, ja olivat seuranneet Herraa Jeesusta, uskoen Hänet voidelluksi Messiaaksi. Ja sitten Hänen ystävänsä Lasarus... Heidät oli erotettu seurakunnistaan ja seurapiiristään. Ja Hänen ystävänsä, jonka kanssa Hän oli kasvanut, makasi sairaana, kuolemaisillaan. Lääkäri ei voinut auttaa häntä.

177 Ja Martta lähetti noutamaan Jeesusta, joka yksinkertaisesti jätti pyynnön huomiotta, ja meni toiseen kaupunkiin ja teki saman asian siellä. He lähettivät pyynnön uudestaan, ja Hän vain jätti sen huomioon ottamatta ja jatkoi eteenpäin.

178 Ja sitten Lasaruksen kuoltua ja oltua haudattuna neljä päivää, hänen kasvonsa olivat jo painuneet sisään siihen mennessä, tuossa kuumassa maassa. Nenä painuu ensin sisään, minulle on kerrottu, ja luultavasti hänen lihansa oli jo alkanut mädäntyä, koska me tiedämme, että mädäntyminen alkaa seitsemänkymmenenkahden tunnin kuluttua.

179 Minun täytyy haudata eräs mies muutaman päivän kuluttua, keskiviikkona. Hän kuoli viime keskiviikkona, ja he vain panivat hänet lukon taakse odottamaan minua tulemaan ja saarnaamaan hänen hautajaisissaan. He luultavasti eivät voineet pitää häntä pidempään, koska hänen kasvojensa on jo täytynyt painua sisään. Näettehän?

180 Ja se oli mitä tapahtui Lasarukselle. Hän oli jo kuollut.

181 Ja sitten sen jälkeen, kun hän oli kuollut, ja se kaikki oli ohitse, silloin tässä tuli Jeesus livahtaen kaupunkiin. Niinpä he silloin tiesivät, että heitä tultaisiin arvostelemaan, ja ehkä heitä jo oli arvosteltu.

182 Mutta Martta, hän näytti aivan kuin viivyttelevän; valmistaen Jee-

sukselle makuupaikkaa ja paikkaa syödä ja niin edelleen. Kerran hän jopa pyysi Jeesusta sanomaan sisarelleen, että tämä tulisi auttamaan häntä. Mutta syvällä hänen sydämessänsä, siellä oli usko. Kun Maria vain istui hiljaa ja itki, tekemättä asialle mitään ja oli jo luopunut toivosta; Martta livahtaa ulos talosta ja menee kaupungin halki. Epäilemättä hän kohtasi kaduilla ihmisiä, jotka sanoivat: "Missä on tuo jumalallinen parantaja, joka teillä on ollut täällä? Miten on nyt Lasaruksen kanssa?" Hän vain kulki suoraan heidän ohitseen.

183 Hän tuli sinne, missä Jeesus oli. Tarkatkaa miten hän teki. Hän juoksi Hänen luokseen. Hänellä oli oikeus torua Häntä, hänellä oli oikeus sanoa Hänelle: "Miksi et tullut, kun kutsuin Sinua?" Jos se olisi ollut joku tämän päivän helluntailainen, tai baptisti, tai presbyteeri, he muuttaisivat seurakuntaa nopeasti. Näettekö? Aivan varmasti. "Miksi et tullut, kun minä kutsuin Sinua?" Hänellä näytti olevan oikeus sanoa niin. Mutta hänellä ei ollut siihen mitään oikeutta.

184 Kuten sanoin eilen illalla, teillä ei ole mitään omia ajatuksia. Se on Hänen ajatuksensa, näettehän, mitä Hän tekee. "Rukoilkaa näin: 'Tapahtukoon Sinun tahtosi.'" Hän ei ole mikään juoksupoika. Hän on Jumala. Huomatkaa: "Tulkoon Sinun Valtakuntasi. Tapahtukoon Sinun tahtosi."

185 Ja tullessaan Hänen luokseen, Martta lähestyi Häntä oikealla tavalla. Hän sanoi, antaen Hänelle Hänen oikean arvonsa: "Herra!" Hän ei nuhdellut Häntä, vaan sanoi: "Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut." Oi! Voin nähdä kuinka Hän ryhdisti pientä väsynyttä ruumistaan. Hän sanoi: "Jos Sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut. Mutta nytkin, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala tulee antamaan sen sinulle." Näettekö, hän tiesi, mikä luomakunnan Jumala oli. Hän tiesi, että Hän oli voideltu Messias. Hän lähestyi Häntä oikein, polvillaan, sanoen: "Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut. Mutta jopa nytkin, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala tulee antamaan sen Sinulle." Oi, jospa me vain voisimme ajatella niin! "Jopa nytkin, Herra, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala tulee antamaan sen sinulle."

186 Hän sanoi: "Minä olen ylösnousemus ja Elämä." Kukaan toinen mies ei voinut koskaan sanoa sitä. "Minä olen ylösnousemus ja Elämä. Joka uskoo Minuun, vaikka hän olisi kuollut, hän kuitenkin on elävä. Hän, joka uskoo Minuun, vaikka olisi kuollut, on kuitenkin elävä. Uskotko sinä tämän?"

187 Martta sanoi: “Kyllä, Herra. Minä uskon, että Sinä olet Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan.”

Hän sanoi: “Minne te olette haudanneet hänet?”

188 Puhuin erään naisen kanssa äskettäin, ja hän sanoi minulle: “Pidän siitä, kun kuulen sinun puhuvan, veli Branham, mutta”, hän sanoi, “ sinulla on vain yksi vika.”

Minä sanoin: “Kiitos”, vain yksi vika. Minä sanoin: “Mikä se on?”

Hän sanoi: “Sinä kerskaat liiaksi siitä, että Jeesus olisi Jumalallinen.”

Minä sanoin: “Toivon, että se on ainoa vika, jonka Hän voi löytää minusta.”

189 Hän sanoi: “Sinä kerskut liiaksi siitä, että Jeesus olisi Jumalallinen.” Hän sanoi: “Hän ei ollut Jumalallinen.”

Minä sanoin: “Oi, kyllä, Hän oli Jumalallinen.”

Hän sanoi: “Mutta, sinähän teet Hänestä Jumalan.”

190 Minä sanoin: “Hän oli joko Jumala tai sitten Hän oli suurin pettäjä, joka maailmalla koskaan on ollut.” Näettekö? Ja minä sanoin: “Hän oli Jumala.”

Hän sanoi: “Hän oli vain ihminen. Hän ei olisi voinut olla Jumala.”

Minä sanoin: “Hän oli. Hän oli Jumala ja ihminen, yhdessä.”

Ja hän sanoi: “Sinä sanoit uskovasi Raamattua.”

Minä sanoin: “Kyllä, rouva, minä uskon.”

191 Ja hän sanoi: “Jos minä todistan sinulle omalla Raamatullasi, että Hän ei ollut Jumalallinen, niin hyväksytkö sen?”

192 Minä sanoin: “Tietenkin, jos Raamattu sanoo, ettei Hän ollut. Mutta”, minä sanoin, “minä en usko sen olevan Raamatussa.”

193 Hän sanoi: “Pyhän Johanneksen 11. luvussa, Raamattu sanoo: ‘Kun Jeesus meni Lasaruksen haudalle’, Raamattu sanoo, ‘Hän itki.’” Ja hän sanoi: “Jos Hän itki, niin Hän ei voinut olla jumalallinen ja itkeä.”

194 Minä sanoin: “Mutta hyvä rouva, se ei tule kestämään.” Minä sanoin: “Haluan sanoa sinulle, että se on ohuempaa kuin soppa, joka on tehty nälkään kuolleen kananpojan varjosta”, minä sanoin, “koska se ei kestä Raamatun edessä.” Minä sanoin: “Katsohan nyt, Hän menee sinne haudalle, seisoo haudan edessä, oikaisee pienen ruumiinsa ja sanoo: “Lasarus, tule esiin!”

195 Hän on voinut olla ihminen, itkiessään; mutta, kun Hän kutsui tuon

miehen ulos haudasta, joka oli ollut kuolleena neljä päivää, ja jonka sielu oli ollut neljän päivän matkalla jossakin! Minä en tiedä, missä se oli, etkä tiedä sinäkään, mutta joka tapauksessa Hän kutsui hänet takaisin. Turmeltuvaisuus tunsi Mestarinsa. Sielu tunsi Luojansa. Ja mies, joka oli ollut kuolleena neljä päivää, nousi seisomaan ja eli jälleen. Se oli enemmän kuin ihminen. Se oli Jumala!

196 Se oli ihminen, kun Hän tuli alas vuorelta, oli nälkäinen ja etsi viikunapuusta hedelmää syödäkseen. Hän oli ihminen, kun Hän oli nälkäinen. Mutta, kun Hän otti viisi keksiä ja kaksi kalaa, ja ruokki viisituhatta, se oli enemmän kuin ihminen.

197 Hän oli ihminen, kun Hän makasi veneen perässä tuona yönä, kun kymmenentuhatta meren perkelettä vannoi hukuttavansa Hänet. Ja tuo vanha vene siinä myrskyssä hyppi ylös ja alas kuin pullonkorkki. Hän oli mies, kun Hän nukkui, Hän oli väsynyt, voima oli lähtenyt Hänestä, mutta kun Hän asetti jalkansa veneen laidalle, katsoi ylös ja sanoi: "Rauha, ole hiljaa", ja tuulet ja aallot tottelivat Häntä, se oli enemmän kuin vain mies. Se oli Jumala Kristuksessa, sovittaen maailman itsensä kanssa!

198 Hän oli ihminen, kun Hän kuoli ristillä, huutaen armoa. Se on totta. Mutta Hän oli Jumala pääsiäisaamuna, kun Hän mursi sinetin, oli haudassa, nousi ylös ja astui Korkeuteen, aina eläen, suorittaakseen esirukouksia. Jokainen mies tai nainen, joka koskaan on ollut mitään, on uskonut sen. Kyllä vaan.

199 Hän on sama eilen, tänään ja iäti! "Uskotteko tämän?" [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Kyllä, Hän on aivan yhtä suuri täällä keskuudessamme, tänä iltana, kuin mitä Hän oli silloin. Uskotteko tämän? ["Aamen."] Hän on sama parantaja tänä iltana, kuin silloinkin. Uskotteko tämän? ["Aamen."] Varmasti. Hän ei voi epäonnistua. Ole hellittämätön. Pidä asemasi Kristuksessa, tunnustuksesi. Pidä lujasti kiinni tunnustuksestasi Kristuksessa.

200 Martta oli hellittämätön ja sai veljensä ylösnousemuksen.

201 Tuo suunemilainen nainen oli itsepintainen Elian läsnäolossa. Elia kulki ohi ja siunasi hänet ja kertoi hänelle, että hänellä tulisi olemaan poika. Poika kasvoi noin kaksitoistavuotiaaksi. Ollessaan ulkona pellolla, hänen on täytynyt saada auringonpistos. Tämä nainen oli ollut hyvin ystävällinen Elialle. Hän oli suunemilainen nainen ja tuli Suunemin

maasta. Ja hän sanoi miehellensä, joka oli rikas mies, hän sanoi: "Minä käsitän, että tämä mies, joka kulkee tästä ohi, on pyhä mies." Hän sanoi: "Osoittakaamme hänelle vähän ystävällisyyttä." Hän sanoi: "Rakentakaamme hänelle pieni huone tänne talomme sivuun, kun hän tulee tästä ohitse, ja pankaamme sinne hänelle vuode ja vesiastia, niin että hän voi levätä."

Ja hänen miehensä sanoi: "Sehän olisi oikein mukavaa."

202 "Niinpä, kun te teette jotakin näille pienemmille, te teette sen Minulle", sanoi Jeesus.

203 Niinpä hän sanoi palvelijalleen Geehasille: "Mene kysy häneltä, voinko minä puhua hänen puolestaan, tai mitä minä voin tehdä hänelle?"

Nainen sanoi: "Ei, minä asun kansani keskuudessa. Kaikki on hyvin."

Ja Geehasi sanoi: "Hänellä ei ole yhtään lasta."

204 Siellä tuli näky. Hän sanoi: "Mene kertomaan hänelle, että suunnilleen tähän aikaan ensi vuonna hän tulee synnyttämään lapsen." Ja hän synnytti.

205 Sitten poika tuli noin kaksitoistavuotiaaksi. Hänen isänsä oli vanha. Hän oli ulkona pellolla yhtenä päivänä, ja hänen on täytynyt saada auringonpistos. Se oli noin keskipäivä, kun hän alkoi huutaa: "Minun pääni! Minun pääni!" Isä lähetti pojan kotiin. Ja hän makasi äitinsä sylissä kunnes kuoli. Katsokaa miten sopivaan paikkaan hän vei hänet. Hän vei hänet sinne sivuhuoneeseen ja laski hänet vuoteelle, jolla profeetta oli maannut.. Näettekö?

206 Ja hän sanoi palvelijalle: "Satuloi muuli ja lähde Karmelin vuorelle. Siellä on jossakin luola, jossa tämä saarnaaja asuu. Hän oli se, jolla oli valta nähdä näky ja sanoa, että synnyttäisin tämän pojan; ja jos hän on niin lähellä Jumalaa, on hän tämän hetken Jumalan sanansaattaja. Ja minä tiedän, että jos vain pääsen hänen luokseen, hän kertoo minulle, miksi Jumala otti lapsen pois. Antakaa minun vain päästä sinne." Hän sanoi: "Jos joku tervehtii sinua, älä sinä tervehdi. Ja älä pysähdy; jatka vain menoa."

207 Oi, siitä minä pidän! Aika on nyt kiireellinen. Ihmiset ovat kuolemassa, eikä meidän tule leikitellä matkalla, vaan mennä eteenpäin. Ja hän oli hellittämätön.

208 Ja Elia, tiedättekö, Jumala ei aina kerro profeetoillensa kaikkea mitä tulee tapahtumaan, hän katsoi ylös ja näki hänen olevan tulossa ja hän

sanoi: "Tässä tulee tuo suunemilainen nainen." Ja hän sanoi: "Hän on murheen täyttämä, mutta Jumala on kätkenyt sen minulta." Hän sanoi: "Juokse häntä vastaan."

209 Hän sanoi: "Onko sinulla kaikki hyvin? Onko aviomiehelläsi kaikki hyvin? Onko pojalla kaikki hyvin?"

210 Minä pidän siitä, että hän oli itsepintainen, kunnes oli päässyt sanansaattajan läsnäoloon. Ja hän sanoi: "Kaikki on hyvin." Hänen miehensä oli siellä huoneessa, kävellen edes takaisin ja väännellen käsiään, itkien, ja lapsi makasi vuoteella kuolleena, mutta "kaikki on hyvin." Aamen. Miksi? Hän oli tullut päämääräänsä. Hän oli päässyt perille. Hän oli ollut hellittämätön, päästäkseen Jumalan miehen tykö, ja nyt Jumalan mies voisi kertoa hänelle miksi. Ja sitten hän lankesi hänen jalkoihinsa ja paljasti, mitä oli tapahtunut.

211 Hän ojensi kätensä, otti sauvansa ja sanoi palvelijalleen: "Ota tämä, ja mene ja laske se lapsen päälle." No niin, siitä uskon Paavalin saaneen alun nenäliinojen laskemiseen ihmisten päälle. Näettekö, koska Elia tiesi, että kaikki, mitä hän kosketti, oli siunattu, mutta saisiko hän tuon naisen uskomaan siihen!

212 Mutta tuon naisen usko ei ollut sauvassa, se oli profeetassa. Näettekö? Hän sanoi: "Niin kuin Herra Jumala elää, ja sinun sielusi ei koskaan kuole", näettekö, hän antoi siinä todistuksen, ettei Elia koskaan kuole, vaan hänellä oli Iankaikkinen Elämä. Hän sanoi: "Ja sinun sielusi ei koskaan kuole, minä en tule jättämään sinua." Oi, pysykää sen kanssa! Siinä se on.

213 Se on tapa saada mitä haluatte. Niin kuin tämä suunemilainen nainen, niin kuin tämä syyrofoinikialainen nainen, pysykää sen kanssa! Pysykää juuri siinä. Pysykää Kristuksen kanssa. Ottakaa ote siitä, tänä iltana, ja pysykää siinä. Älkääkä liikahtako. Huomenna, jos joku sanoo: "Se on vain..." Sulkekaa vain korvanne heille. Teillä on usko. Pysykää siinä.

Nainen sanoi: "Minä en jätä sinua."

214 Ja Elia sanoi: "Näyttää etten pääse eroon hänestä, joten voin yhtä hyvin mennä hänen kanssaan." Niinpä hän vyötti itsensä ja lähti.

215 Tarkatkaa häntä hänen tullessaan sinne huoneeseen. Hän ei tiennyt mitä tehdä. Hän ei koskaan rukoillut. Hän vain käveli edes takaisin lattialla, kunnes tunsi Jumalan Hengen tulevan ylleen. Sitten hän meni ja asetti itsensä lapsen päälle, ja tämä aivasti seitsemän kertaa ja tuli takai-

sin elämään.

216 Martta tiesi, että jos Jumala oli tuossa profeetassa, Eliassa, niin varmasti Hän olisi Pojassansa, näettehän, ja siitä syystä hän voi olla hellittämätön.

217 Ja, jos meillä on ollut tuhansien vuosien kokemus sen jälkeen, tietää, että Jumala pitää lupauksensa, niin kuinka hellittämättömiä meidän pitäisikään olla tänä iltana ja loistaa kuin tähdet, kun me voimme nähdä Jeesuksen Kristuksen Läsnäolon. Oi!

218 Muistan erään illan kotona äskettäin, siellä oli eräs nainen, enkä minä tiennyt, että tuo nainen halusi puolestaan rukoiltavan. Minä en mennyt ja rukoillut sairaiden puolesta tuona iltana. Ja koko paikka oli niin täyteen ahdettu! Ja jotkut luotetuistani ovat istumassa täällä jossakin, tänä iltana, jotka olivat siellä. Siellä oli eräs nainen, joka oli tullut Kaliforniasta ja jolla oli viisikymmentä paunainen [Noin 22 kg.] kasvain. Eikä hän halunnut mennä lääkäriin; ja sitten, kun he saivat hänet viimein menemään, oli se liian suuri leikattavaksi, se oli suuri vesikasvain. Ja se työntyi esiin tällä tavalla, valtavan suuri kasvain. Ja he olivat tuoneet hänet sinne. He eivät voineet tuoda häntä autossa. Heidän täytyi panna hänet perävaunuun ja niin tuoda hänet. Ja he olivat tuoneet hänet sisään. Minä en tiennyt sitä ja vain jatkoin puhettani. Ja tuo nainen sanoi: "Eikö hän..." Annoin alttarikutsun. Hän kysyi: "Eikö hän aiokaan rukoilla sairaiden puolesta?"

He sanoivat: "Ei."

219 Hän sanoi: "Mistä ovesta hän lähtee ulos?" Uh-huh. Nyt ajatelkaapa vain, hänen uskoaan! Ja he kantoivat tuon naisen sinne takaovelle, josta menen ulos pastorin toimiston lävitse ja menin autolleni.

220 Ja tuo nainen maaten siellä, otti kiinni housuni lahkeesta ja sanoi: "Veli Branham, rukoile!" Oi, hän oli ulkona sillä tavalla. Hän sanoi: "Jos sinä vain lasket kätesi minun päälleni, tulee Jumala tekemään minut terveeksi." Ja minä tein sen.

221 Ja noin kolme kuukautta sen jälkeen, olin eräässä kokouksessa. Ja siellä hän seisoi, juuri niin täydellisesti normaalina kuin kuka tahansa nainen maassa; ja hän antoi kenelle tahansa sisarelle kutsun mennä kanssaan huoneeseen, jossa hän riisuutuisi, ja he näkisivät oliko hänellä ollut leikkausta tai ei.

222 Miksi? Hän oli hellittämätön. Hän oli päättänyt saada sen, mitä var-

ten oli tullut. Sillä tavalla se on. Kyllä vaan. Heidän uskollaan oli ote Sanasta.

223 Miika, erään kerran, kun hänet kutsuttiin, kun Joosafat teki liiton Ahabin kanssa, silloin, kun uskovainen ja uskomaton sekoittuvat yhteen. Ja hän sanoi, että he tahtoivat mennä sotimaan; he menisivät erääseen paikkaan, ottaakseen takaisin oman maansa. Periaatteessa se kuului heille. He sanoivat: "Miksi näiden syyrialaisten pitäisi syödä sitä viljaa, joka kuuluu Israelille? Joosua antoi sen meille!" Se oli täsmälleen oikein. Niin he menivät ja heillä oli siellä suuri koulu saarnaajia, koko seminaarillinen; neljä tai viisisataa hyvin koulutettua heprealaista miestä.

224 Ja sitten Joosafat, ollen vanhurskas mies, sanoi: "Mutta eikö meidän pitäisi kysyä neuvoa Herralta?"

225 Ahab sanoi: "Oh, kyllä vaan, ehkä se on niin", ja tehän tiedätte minkälainen mies hän oli. Ja hän sanoi: "Minulla on vastaus, minulla on neljäsataa profeettaa. Tuokaamme heidät tänne."

226 Niinpä he tulivat sinne, ja yksi heistä, uskon sen olleen Sidkian, valmisti itselleen kaksi suurta sarvea ja meni sinne, sanoen: "NÄIN SANOO HERRA. Menkää, se kuuluu teille. NÄIN SANOO HERRA, te työnnätte nuo syyrialaiset suoraan ulos maasta, näillä sarvilla."

227 Joosafat katseli ympärilleen, tiedättehän, ja hän sanoi: "Eikö sinulla ole vielä yhtä?"

228 "Vieläkö yhtä? Vaikka tässä on neljäsataa koulutettua heprealaista profeettaa koulusta, mihin sinä tarvitset vielä yhtä? Meillä on neljäsataa! Koko seminaari on täällä, ja kaikki he yksimielisesti sanovat: 'Menkää, Herra on kanssanne. NÄIN SANOO HERRA.'"

Joosafat sanoi: "Mutta, eikö sinulla ole vielä yhtä?"

229 Hän sanoi: "Oh, onhan minulla yksi, jolta voisin kysyä neuvoa", hän sanoi, "se on Miika, Imlan poika, mutta", hän sanoi, "minä vihaan häntä." Oi, varmasti. Kyllä vaan. Hän sanoi: "Hän ei edes ole samaa mieltä näiden kirkkokuntien ja asioiden kanssa." Hän sanoi: "Me, sinun täytyy... Siinä vasta on omituinen mies", he sanoivat.

"Oh", hän sanoi, "älköön kuningas sanoko niin. Lähetä noutamaan hänet."

230 Niin he lähettivät yhden näistä miehistä sinne, ja hän sanoi: "Kuulehan nyt, Miika, sinä tiedät, että sinut on pantu ulos yhdistyksestä, sinulla ei enää ole yhteyttä heidän kanssaan. Mutta nyt, jos vain tahdot sanoa

saman asian kuin hekin, niin he saattavat antaa sinulle jäsenkorttisi takaisin, ja voit tulla jälleen takaisin." Voitteko te kuvitella puhuvanne profeetalle sillä tavalla?

231 Miika sanoi: "Niin kuin Herra Jumala elää, minä tulen sanomaan vain sen, mitä Hän sanoo." Siinä se nyt on teille. Aamen. Siinä se on.

"Mutta tiedätkö, mitä he voivat tehdä puolestasi?"

232 "Sillä ei ole väliä. Minä tulen sanomaan vain sen, mitä Hän sanoo." Hän meni takaisin hänen luokseen, ja hän sanoi: "Anna minulle nyt tämä yö aikaa ja tulen näkemään, mitä Herra sanoo."

233 Seuraavana aamuna hän tuli takaisin ja sanoi: "Menkää. Kyllä, menkää vaan. Mutta minä näin Israelin kuin lampaat hajotettuna, ilman paimenta."

234 Sitten tämä Sidkia tulee, läimäyttää häntä kädellä suulle: "Tuo pieni pyhä kieriskelijä", ja sanoo, "Mitä tietä Jumalan Henki meni, kun se meni ulos minusta?"

Hän sanoi: "Sen tulet näkemään."

Niinpä hän sanoi: "Mitä siitä?"

235 Hän sanoi: "Minä näin näyn viime yönä. Näin Jumalan istumassa korkealla paikalla, suurella korkealla valtaistuimellaan." Ja hän sanoi: "He olivat kaikki Hänen ympärillään ja he neuvottelivat: 'Kenet me saamme menemään alas ja pettämään Ahabin, saadaksemme hänet menemään sinne, täyttämään sen, mitä profeetta Elia on sanonut? Mitä Minä voin tehdä tämän asian kanssa?'" Ja hän sanoi: "Valehteleva henki tuli ylös ja sanoi: 'Minä menen alas ja menen noihin profeettoihin ja saan heidät valehtelemaan.' Ja Herra sanoi: 'Sinä olet se, joka voi tehdä sen, koska he ovat seminaarin kouluttamia', tiedättehän, ja hän sanoi, 'Mene sinä ja tee se. Se on kaikki, mitä voit tehdä.'" Ja hän meni ja teki sen!

236 Nyt te sanotte: "Mutta kuka olisi tiennyt, mikä oli oikein?" Miika oli Sanan mukainen!

237 Kuinka te voitte siunata sen, mitä Jumala on kironnut? Kuinka te voitte sanoa ihmisille, että he voivat elää tällä tavalla ja tehdä näitä asioita ja yhä säilyttää Jeesuksen Kristuksen yhteyden? Te ette voi tehdä sitä. Teidän on synnyttävä uudestaan ja oltava täytetyt Pyhällä Hengellä. [Tyhjä paikka nauhassa.] "...Jeesuksen Kristuksen Nimessä, syntienne anteeksi saamiseksi, ja te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä lupaus on teidän lapsillenne ja niille, jotka kaukana ovat, aina niin monelle kuin Her-

ra meidän Jumalamme kutsuu." Se oli lääkemääräys. Te ette halua omavaltaisesti muutella lääkemääräystä.

238 Tohtori voi kirjoittaa teille lääkemääräyksen. Ja, jos te annatte sen jollekin puoskarille valmistettavaksi, eikä hän sekoita sitä oikein, te tulette tappamaan potilaanne.

239 Ja se on vikana tänä päivänä, me olemme omaksuneet käden puristuksia ja kaikkea muuta Sen tilalle. Tulkaa takaisin! Jumala salli Pietarin kirjoittaa Iankaikkisen lääkemääräyksen pelastumista varten. Sitä ei ole koskaan muutettu, eikä sitä voida muuttaa. Käden puristus, seurakuntaan liittyminen ja muut asiat eivät tule koskaan ottamaan Sen paikkaa. Siihen on tultava takaisin. Sanasta Sanaan sillä tavalla kuin Se on kirjoitettuna Sinne. Se on lääkemääräys, jota kaikki muut käyttivät kautta Raamatun. He käyttivät sitä Nikean kirkolliskokoukseen asti, jossa he muuttivat tämän lääkemääräyksen. Siksi meillä on niin monia kuolleita jäseniä tänä päivänä. Totisesti. Teidän on saatava todellinen lääkemääräys. Silloin te tiedätte, että jos se osui maaliin siellä, tulee se osumaan maaliin nytkin, koska "se on teitä ja teidän lapsianne varten, ja niitä varten, jotka kaukana ovat, niin monille kuin Herra meidän Jumalamme kutsuu. Älkää omaksuko mitään Sen tilalle. Älkää lisätkö Siihen mitään. Jos te lisäätte Siihen jotakin...

240 Muistakaa, lääkemääräys sisältää aivan tarpeeksi vastamyrkkyä tappamaan taudin, siinä on tarpeeksi lääkettä potilasta varten. Ja, jos te panette siihen liiaksi vastamyrkkyä, tai panette siihen jotakin, mikä ei auta, heikennätte sitä liiaksi, ei se tule auttamaan potilasta. Jos te panette siihen liiaksi myrkkyä, se tappaa potilaan. Sen on oltava juuri oikein.

241 Ja hän kirjoitti Iankaikkisen lääkemääräyksen, sillä Se on jokaista sukupolvea varten. Ei mitään käden puristamista, kirkkoon liittymistä ja kaikkia näitä muita asioita. Hän sanoi: "Katukaa, ja sitten olkaa kastetut Jeesuksen Kristuksen Nimessä syntienne anteeksi saamiseksi, ja te saatte Pyhän Hengen lahjan. Se on luvattu teille ja teidän lapsillenne."

242 He ottivat tuon lääkemääräyksen ja täyttivät sen Jumalan suuren tiskin ääressä. Ja, kun he tekivät sen Helluntaipäivänä, he paransivat sairaita ja tekivät kaikkea, mitä tehdä voi; koska se oli Jumala, Kristus heissä. Hyvä on.

243 Miika tiesi, että se oli Herran Sana, koska se oli tarkalleen, mitä Raamattu, todellinen Profeetta, oli sanonut. Jumala oli kironnut tuon mie-

hen ja kironnut hänen vaimonsa, heidän pahuutensa tähden. Ja, jos Hän oli kironnut sen, niin kuinka voivat nämä miehet tulla ja siunata sitä?

244 Tästä he saivat ajatuksensa. Tuo maa kuului heille. Se itse asiassa oli annettu heille. Mutta heidän syntinsä olivat ajaneet heidät pois siitä. Niinpä he ajattelivat, että koska tuo maa kuului heille, täytyisi sen olla heillä. Ei niin.

245 Se on ehtojen mukaisesti. Absoluuttisesti. Te voitte saada Jumalallisen parantumisen, te voitte saada pelastuksen, te voitte saada Pyhän Hengen kasteen, mutta sillä ehdolla, että te täytätte Jumalan ehdot. Sen ulkopuolelta, se ei ole ketään muita kuin uskovaisia varten.

246 Eräs mies sanoi minulle äskettäin, eräs saarnaaja, hän sanoi: "Minä en välitä, vaikka sinulla olisi lääkärin lausunnot kuolleiden herättämisestä ja kaikkea muuta", hän sanoi, "minä en usko sitä."

Minä sanoin: "Tietenkään et, se ei ole uskomattomia varten."

247 Se on vain uskovaisille. Sitä ei annettu uskomattomille. Se on lähetetty vain uskoville. Se on kaikki, mitä varten se on, se on uskovaisia, ei uskomattomia varten. Tietenkin, he myöntävät siinä, mikä -- mikä on väärin.

248 Mutta Miika tiesi. Kun hän näki, että hänen näkynsä oli tarkalleen Jumalan Sanan mukainen, silloin hän tiesi, että se oli oikein. Ja hän pysyi järkähtämättömänä, maksoi se sitten hänen elämänsä tai ei. Hän sanoi: "Sinä tulet sen näkemään, kun kaikki tämä tapahtuu, mitä minä olen sanonut, kun se tapahtuu, silloin tulet tietämään, missä Se on."

249 Samoin tuo sokea mies, hän ei voinut väitellä heidän teologiaansa vastaan; mutta hän tiesi, että hänen silmänsä olivat avatut, joten hän oli hyvin itsepintainen sen kanssa. Kuten Filippus, kuten Natanael, kuten nainen kaivolla, he kaikki olivat hellittämättömiä sen jälkeen, kun olivat saaneet otteen Jumalasta.

250 Nyt lopettaessamme, me tulemme aloittamaan rukousjonon hetken kuluttua, mutta jotakin tulee juuri nyt mieleeni sanottavaksi.

251 Ei pitkääkään aikaa sitten, olin alhaalla Meksikossa. Herra oli lähettänyt minut sinne Meksiko Cityyn, tuolle suurelle areenalle siellä. Oi, ihmisiä oli siellä tuhansia ja tuhansia. Ja edellisenä iltana eräs sokea mies oli tullut korokkeelle ja... no niin, se oli yksi mitä hirvittävimmistä näyistä. Siellä oli...

252 Kuinka monet tuntevat veli Espinozan? Näettekö, siellä on monia,

jotka tuntevat hänet. Varmasti. No niin, hän oli minun tulkkini. Hän voi kertoa tämän teille. Ja siellä oli eräs sokea mies tullut korokkeelle, köyhä vanha meksikolainen.

253 Ja heidän talouselämänsä on niin kurjassa tasapainossa siellä. Esimerkiksi, ehkä joku muurari saa niin ja niin monta pesoa päivässä, sanokaamme ehkä viisi pesoa päivässä. En tiedä mitä se voisi olla. Hänen nimensä on Pedro, hän on muurari ja ansaitsee viisi pesoa päivässä, mutta hänen täytyy työskennellä viisi päivää voidakseen ostaa itselleen parin kenkiä, näettekö, se on heidän taloutensa. Mutta miten sitten on jonkun pienen Panchon tai Chicon kanssa, jonka on työskenneltävä siellä ulkona, ja hän ansaitsee vain kaksi pesoa päivässä ja hänellä on viisi lasta ruokittavana? Mutta siitä heidän täytyy säästää tarpeeksi, polttaakseen talikynttilää miljoonan dollarin kultaisella alttarilla, syntiensä puolesta, näettehän. Se poltti minua ja niin myös nähdä heidän tekevän katumusta jollekin kuolleelle naiselle, ryömien polvillaan ja tehden muita sen kaltaisia asioita.

254 Niinpä, yhtenä iltana tämä vanha mies tuli korokkeen ylitse, eikä hänellä ollut edes kenkiä jaloissaan. Hänen hiuksensa olivat harmaat. Hänellä oli vanha hattu päässään, nauhoilla kiinnitettynä. Hän oli tulossa korokkeen yli. Minä katsoin tuota vanhaa miestä. Tässä olin minä seisomassa mukavissa kengissä ja hyvässä puvussa. Hän oli sokea. Hän käveli tällä tavalla. Ja hän koki jotakin. Tietenkään minä en osaa kuin muutaman sanan espanjaa. Hän tuli tällä tavalla. Ja minä menin hänen luokseen, panin... Ajattelin, ettei kukaan näkisi minua; työnsin jalkani näin, nähdäkseni sopisiko kenkäni hänelle. Jos ne sopisivat, niin aioin ottaa ne pois ja antaa hänelle. Ja sitten, hänen jalkansa oli aivan liian suuri. Ja niinpä minä... Minä sanoin: "Jumala siunatkoon sinua, pappa."

255 Ja kohotin harteitani, nähdäkseni sopisiko takkini hänelle. Eikä se sopinut hänelle, sen olisi oltava paljon suurempi. Hänellä ei ollut paitaa, vain vanha takki yllään. Ja minä ajattelin, vanha miesparka, ehkä hän ei koskaan elämässään ole saanut kunnollista ateriaa." Hänen housunsa olivat repaleiset, ja hän oli yltä päältä pölyssä. Ja tässä perkele oli sokaissut hänet. Ja siellä hän oli, kävellen ylitse, sanoen jotakin. Ja minä ajattelin: "Jos isäni olisi elänyt, olisi hän ollut suunnilleen tuon vanhan miehen ikäinen." Minä ajattelin: "Oi Jumala!"

256 Ja minä panin käsivarteni hänen ympärilleen. Teidän täytyy tuntea ihmisten puolesta. Jos ette tunne heidän puolestaan, ei ole mitään tarvet-

ta rukoilla, te ette tunne sääliä. Ja minä panin käteni hänen ympärilleen.

257 Minä sanoin: "Älä sano tätä, veli Espinoza", eivätkä he tulkitsekaan rukousta.

258 Niinpä sanoin: "Taivaallinen Isä, ole hänelle laupias." Ja käteni lepäsivät hänen päällään sillä tavalla.

259 Hän huusi: "Gloria a Dios!" Se merkitsee: "Kunnia Jumalalle." Näettekö? Hän katseli ympärilleen sillä tavalla, ja tuo vanha mies saattoi nähdä aivan yhtä hyvin kuin minäkin. Ja siellä hän meni, kävellen korokkeella.

260 No niin, ja seuraavana iltana heillä oli siellä korokkeella melkein niin suuri läjä kuin täältä tuonne ovelle, vanhoja hartiahuiveja ja repaleisia vaatteita kasattuna sinne, jotta niiden yli rukoiltaisiin. Satoi kaatamalla, ja he olivat tulleet sinne tuona aamuna noin kello kahdeksalta tai yhdeksältä; enkä minä tulisi sinne ennen kuin tuona iltana, noin kello kahdeksalta tai yhdeksältä. Niinpä siellä oli niin paljon ihmisiä. Ei mitään tuoleja istua, kuten teillä on. He nojasivat toisiaan vasten ja seisoivat siellä sateessa, naiset hiukset riippuen, märkinä, vain odottaen kuullakseen Elämän Sanaa.

261 Ja kenraali Valdivia vei minut sinne. Luulen, että te tunnette hänet, hän on yksi Kristityistä Liikemiehistä. Ja olin ensimmäinen protestantti, joka koskaan on ollut siellä hallituksen suojelemana. Kenraali Valdivia Meksikossa, joten silloin minä olin...

262 Tuona iltana, kun tulin sinne, heidän täytyi laskea minut sinne areenalle köysillä. Tulin sinne alas tällä tavalla, köysillä, auton perästä. Ja tultuani areenalle, kävelin sinne lavalle. Ja poikani Billy tuli luokseni, sanoen: "Siellä on mies, joka on antanut rukouskortteja." Minä kutsun häntä *Mañana*, se merkitsee "huomenna", hän oli niin hidas, ettei hän koskaan olisi ehtinyt noutamaan minua, joten hän jakoi rukouskortteja.

263 Ja Billy sanoi: "Isä, siellä on eräs nainen, jolla on kuollut lapsi." Ja te olette kaikki nähneet tämän artikkelin Liikemiesten Ääni- lehdessä. Ja hän sanoi: "Hänellä on kuollut vauva." Ja hän sanoi: "Meillä ei ole enempää rukouskortteja." Ja hän sanoi: "Minulla on siellä noin kolmesataa järjestysmiestä, eivätkä he voi pidätellä häntä."

264 Ja hän oli hyvin pienikokoinen nainen, vain nuori nainen, hyvin sievä nuori nainen. Ja hänellä oli tämä pieni kuollut lapsi, siniraitaisessa huovassa, pitäen sen jäykkää muotoa, noin tämän pituista käsivarsillaan, ja hän oli seissyt siellä aamusta alkaen. Tuo lapsi kuoli kello yhdek-

sältä aamulla ja tämä oli noin kello kymmeneltä tuona iltana. Niinpä hänellä oli tämä pieni vauva käsivarsillaan.

265 Ja minä sanoin: "Hyvä on, käske järjestysmiehiä pitämään hänet poissa. Jos panette hänet niiden ihmisten joukkoon, joilla on rukouskortit, se saa..." Minä sanoin: "Etkö sanoisi hänelle, että tulisi myöhemmin?"

266 Hän sanoi: "Hänelle ei voi sanoa yhtään mitään. Hän ei halua kuunnella sitä."

Ja minä sanoin: "Hyvä on, siellä on varmasti tarpeeksi järjestysmiehiä pitämään hänet poissa.

Hän sanoi: "He eivät voi tehdä sitä."

267 Minä sanoin: "Veli Moore." Kuinka monet tuntevat veli Jack Mooren? Minä sanoin hänelle: "Hän ei erota sinua minusta. Hän ei tunne minua." Minä sanoin: "Mene sinä sinne alas rukoilemaan hänen puolestaan, veli Moore."

Hän sanoi: "Hyvä on."

268 Minä sanoin: "Mene sinä sinne alas rukoilemaan tuon lapsen puolesta. Ja hän tulee olemaan tyytyväinen ja menee kotiin."

Hän sanoi: "Hyvä on."

269 Niinpä käännyin takaisin ympäri. Olin puhumassa aiheesta "usko on toivotut asiat aineellistuneena", ja Jeesuksesta, ja olin puhumassa heille siitä, mitä Hän teki, kun Hän oli täällä maan päällä. Ja juuri, kun aloin puhua, katsoin eteeni näyssä, ja siellä oli pieni tummakasvoinen vauva, ja hän nauroi minulle. Ja minä katsoin uudestaan.

Veli Espinoza sanoi: "Mitä se on, veli Branham?"

270 Minä sanoin: "Älä välitä, veli Espinoza, pidä sinä vain väkijoukon mielenkiinto vireillä hetken."

271 Ja minä menin pois lavalta. Minä sanoin: "Hetkinen, veli Moore." Ja hän oli ehtinyt sinne alas, missä tuo pieni nainen oli. Ja minä sanoin: "Sano hänelle, että tuo lapsen tänne."

272 Ja niin hän tuli ylös lavalle. Hän lankesi alas yhdelle polvelle, rukousnauha kädessään. Hän hoki "padre", se merkitsee "isä", tiedättehän.

273 Minä sanoin: "Nouse nyt ylös. Nouse ylös." Sain hänet seisomaan. Minä sanoin: "Onko lapsi kuollut?" Hän ei ymmärtänyt. Kyyneleet juoksivat alas hänen pieniltä kasvoiltaan, ja hänen hiuksensa riippuivat al-

haalla. Tämä on nyt totta; siinä on Raamattuni. Ja katsokaahan, panin käteni pienen lapsen päälle ja ajattelin, että se tyydyttäisi hänet. En tiennyt oliko se juuri tuo lapsi. En voinut sanoa sitä.

274 Ja minä sanoin: "Taivaallinen Isä", minä sanoin, "edessäni oli näky pienestä lapsesta, ja ehkä tämä voisi olla se. Ja, jos se on, niin rukoilen Sinua Herra, kunnioittamaan tämän pienen naisen uskoa, ja antamaan hänelle lapsen takaisin."

275 Ja juuri, sillä hetkellä tuo pikkumies kirkaisi ja alkoi huutaa niin lujaa kuin voi. Ja tuo pieni nainen, hän ei tiennyt mitä tehdä. "Niinpä sanoin veli Espinozalle: "Älä nyt kerro siitä. Odota, ja mene, ja anna lääkärin allekirjoittaa lausunto siitä."

276 Ja se ilmestyi kristittyjen Liikemiesten Äänessä juuri äskettäin. Katsokaahan, ennen kuin te kirjoitatte mitään, teillä täytyy olla todiste, että se on oikein. Lääkäri allekirjoitti tuon lausunnon: "Lapsi kuoli keuhkokuumeeseen; se lakkasi kokonaan hengittämästä tuona aamuna kello yhdeksältä", hänen vastaanotollaan. Ja tämä oli noin kello kymmeneltä tuona iltana, kun se tuli jälleen takaisin elämään, koska eräs pieni nainen oli hellittämätön.

277 Jos Jumala voi avata sokean miehen silmät, Hän myös voi antaa hänelle hänen lapsensa takaisin. Ystävä, Hän on yhä sama Jumala tänä iltana. Teidän on oltava itsepintainen, saavuttaaksenne jotakin. Mitä, jos hän olisi kuunnellut, ja sanonut: "No niin, lapsi on kuollut", ja vain luopunut toivosta ja mennyt eteenpäin? Näettekö? Ja nähkää oliko se sama usko, joka eli tuossa naisessa, kuin tuossa suunemilaisessa naisessakin, se yhä elää ihmisissä tänä päivänä. Aika ajoin, he voivat osua tuohon johonkin. Ei mitään tehtyä, ei tekouskoa; vaan jotakin, mikä on todellista, jotakin, mikä on aitoa. Uskotteko, että me voimme tehdä sen tänä iltana? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

278 Nyt me tulemme rukoilemaan sairaiden puolesta. Laskemme kädet heidän päälleen Herran Jeesuksen Nimessä, rukoillen heidän puolestaan. Me luultavasti saamme jonon lävitse ehkä noin kahdessa- tai kolmessakymmenessä minuutissa. Me emme voi nyt pysähtyä erottamista varten, te ymmärrätte sen, koska se olisi liian paljon. Mutta me tulemme rukoilemaan ja laskemaan kädet sairaiden päälle. Oletteko valmiit tänä iltana? Tunnetteko te sydämessänne, että jokin on ankkuroitunut, tuo Läsnäolo?

279 Kuinka monet ovat olleet täällä kokouksissa viikon kuluessa, antakaapa meidän nähdä kätenne. Käytännöllisesti katsoen kaikki teistä. Hyvä on. Kuinka monet eivät ole koskaan aikaisemmin olleet kokouksissa, kohottakaa kätenne, Se on puolet. Luulen, etteivät kaikki pääse sisälle. No niin, sallikaa minun sanoa heille... Tietenkin, joillakin heistä voi olla rukouskortti.

280 Jumalallinen parantaminen on jotakin, mitä Jumala on jo tehnyt. Me uskomme, ja minä uskon koko sydämestäni, mitä Raamattu sanoo Hebr.13:8: "Että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iäti," Hän on sama. Ja minä uskon, että sen Elämän, joka oli Kristuksessa, pitäisi olla meissä, jos olemme kristittyjä. Ja Hän sanoi Johannes 14:12: "Hän, joka uskoo Minuun, on myös tekevä niitä tekoja, joita Minä teen." Hän sanoi Johannes 5:19: "Minä en tee mitään, ennen kuin Isä näyttää Minulle." Onko se oikein? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

281 Nyt esimerkiksi, täällä, jokainen teistä, niin pitkälle kuin tiedän, on minulle vieras. Hyvä on, haluan nyt jokaisen olevan todella kunnioittavia hetken. Ja, jos Jeesus Kristus ei ilmesty keskuudessamme, samassa Voimassansa, silloin minä olen väärä profeetta, ja älkää enää kuunnelko minua.

282 Kuinka monella täällä ei ole rukouskorttia, te, jotka ette tule olemaan rukousjonossa. Kohottakaa kätenne, missä olettekin. Katsokaa tänne päin ja rukoilkaa koko sydämellänne ja uskokaa. Tämä on vaikeata... En nyt tullut valmistautuneena tähän, mutta tiedän, ettei meillä ole paljon pidempään olla täällä.

283 Nyt otan jokaisen hengen täällä hallintaani, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Istukaa nyt hiljaa. Ja, jos ette usko, silloin on parasta, että pidätte päänne kumarrettuna, näettehän. Ymmärrättekö?

284 Mutta, jos olet uskovainen, Raamattu sanoo, että "Hän on Ylipappi jota voidaan koskettaa heikkouksiemme tunnolla." Ja kuinka Hän toimi, kun tuo nainen kosketti Häntä? Hän kääntyi ympäri, tiesi kuka hän oli, ja mikä hänellä oli vikana. Hän tiesi heidän sydäntensä ajatukset. Ettekö usko, että Hän on sama eilen, tänään ja iäti? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Jos sinulla on tarve, rukoile nyt. Ja mikä on...

"Mistä sinä oikein puhut, veli Branham?"

285 Jos minä olen Hänen palvelijansa, ja väitän, että Hänen elämänsä on täällä sisällä, silloin nuo samat teot tulevat näyttämään itsensä. No niin,

te tiedätte, ettei kukaan ihminen voi tehdä noita asioita. Se on mahdotonta. Mutta Kristus pysyy samana. Ja haluan teidän uskovan sen.

286 Missä tahansa rakennuksessa, haluan teidän uskovan Jumalaan ja vain uskovan, ja sanokaa: "Herra Jeesus, tuo mies ei tunne minua. Ja olen kuullut tästä, mutta ehkä se onkin niin, ja ehkäpä. En tiedä. Mutta tiedän, ettei hän tunne minua. Ja minä tiedän, että jos hän voi kertoa minulle... Nyt hän sanoo: 'Teidän parantumisenne on jo tehty.'"

287 Jos Jeesus seisoisi täällä juuri nyt, yllään tämä puku, jonka Hän antoi minulle, ei Hän voisi parantaa teitä. Kuinka monet teistä Raamatun oppilaista tietävät sen? Ei, Hän on jo tehnyt sen. Ymmärrättekö? Näettekö? Hän voisi todistaa olevansa Jeesus, sama eilen, tänään ja iäti; ei naulanarvilla, vaan Hänen Elämällään! Kenellä tahansa voi olla naulanarvet ja pitkät hiukset ja ehkä parta. Me emme edes tiedä pukeutuiko Hän siten. Me emme voisi sanoa, että se olisi oikein. Näettekö? Kuka tahansa mies voisi tehdä sen. Mutta Hänen Elämänsä on se mikä se on, Hänen Elämänsä teissä.

288 Rukoilkaa te nyt, ja sanokaa: "Herra Jeesus, anna minun koskettaa Sinua", ja nähkää pysyykö Hän samana eilen, tänään ja iäti. Jos Hän tulee tekemään sen, niin tuletteko uskomaan? Te tiedätte, että sillä tavalla Hän teki sen. Se todisti Hänet Messiaaksi.

289 Tämä pieni nainen, joka istuu tässä, joka jatkuvasti katsoo minuun ja peittää käsillään kasvojaan ja niin edelleen. Oletan, ettei sinulla ole rukouskorttia. Sinä, tarkoitan tätä pientä naista, sinulla ei ole rukouskorttia. Ei. Hyvä on, uskotko minun olevan Jumalan palvelijan? Jos Herra Jeesus Kristus sitten... Me olemme täysin vieraita toisillemme, me olemme eri rotua. Mutta, jos minä vain voin puhua sinulle.

290 Edessäsi istuu hyvä ystäväni herra Dauch, Ohiosta, jolla oli täydellinen sydämen pysähtyminen äskettäin, kun hän oli yhdeksänkymmentäyksivuotias. Tohtorit luopuivat hänestä ja kaikkea. Lähdin hänen luokseen. Hän on mukava veli, hän ja hänen vaimonsa istuvat täällä. He ovat hyviä ystäviäni. Ja minä lähdin hänen luokseen. Ja olin juuri tulossa ulos bensiiniasemalta. Minulla oli noin kolmesataa mailia ajettavanani ja ajoin niin lujaa kuin voin, päästäkseni hänen luokseen. Hänen vaimonsa soitti minulle, sanoen: "Bill on kuolemassa." Täydellinen sydänhalvaus, sydänkohtaus ja ikää yhdeksänkymmentäyksi vuotta. Ja olin lähdössä bensiiniasemalta, kun näin Billin seisovan edessäni, kävellen luokseni kadulla. "Tulin NÄIN SANOO HERRA kanssa. Hän ei tule kuolemaan."

291 Tässä hän istuu nyt. Se oli kuukausia sitten. Hänellä on paljon uskoa. Hän istuu lähellä tätä naista. Tämä nainen istuu suoraan hänen takanaan. Hän uskoo. Tämä nainen uskoo myös.

292 No niin, en tunne sinua, mutta jos Herra Jeesus... Nyt puhuessamme niin kuin Herramme puhui tuolle naiselle kaivolla. Jos Hän tulee kertomaan minulle, mikä vaivasi on, mitä sinä haluat, tai jotakin, niin silloin tiedät, onko se Totuus tai ei, etkö tiedäkin? Se on pojan puolesta, ja tällä pojalla on henkinen vaiva. Se on... Jos se on oikein, kohota kätesi. Se on oikein. Se on oikein. Hyvä on. Jos uskot koko sydämelläsi ja otat sen huivin, jolla olet pyyhkinyt kasvojasi ja lasket sen lähelle häntä, etkä epäile, on se jättävä hänet. Nyt se Jumala, joka voi kertoa sinulle... Älä epäile. Etkö voi nähdä mitä on tapahtunut?

293 Katsokaa Sitä, Se menee suoraan tämän värillisen naisen luo täällä. Minä olen sinulle vieras. Mutta on jotakin, jota kaipaat. Minä ollen vieras ja toista rotua; aivan niin kuin meidän Herramme ja tuo nainen kaivolla, yksi oli juutalainen ja toinen samarialainen. Jos Jumala... Onko sinulla rukouskorttia? Sinulla ei ole rukouskorttia. Tarkoitan tätä pientä naista punajuovaisessa leningissä juuri siellä. Kyllä. Hyvä on. Minä en tunne sinua. Me olemme täysin vieraita. Onko se oikein? Ja nyt, jos Jumala voi paljastaa minulle, mikä sinulla on vikana, tai jotakin, niin sinä tiedät onko se oikein tai ei, eikö niin? Itse asiassa, sinulla ei ole mitään vikana, sinulla on vain nälkäinen sydän. Sinä etsit Pyhän Hengen kastetta. Jos se on oikein, kohota kätesi. Silloin tulet saamaan Sen, kyllä, jos uskot koko sydämelläsi. Vain älä epäile. Pidä usko Jumalassa. Aamen. Kyllä. Uskotko koko sydämelläsi? Haluan sinun uskovan kaikella, mitä sinussa on.

294 Täällä istuu eräs nainen, katsellen suoraan minuun, suoraan alas tätä käytävää tässä. Hän kärsii sydänvaivasta. Toivon, ettei se mene hänen ohitseen. Jumala, sano minulle, kuka hän on. Hän on rouva Fitzgerald. Uskotko koko sydämelläsi? Sinä voit saada parantumisesi. Kohota kätesi. Minä olen sinulle vieras. Onko se oikein? Sinun sydänvaivasi on mennyt. Onko se nimesi? Se on oikein. Minä en tunne sinua, en ole koskaan elämässäni nähnyt sinua.

295 Tuo nainen suoraan takanasi, hänellä on paljon uskoa nyt. Hänellä on rukouskortti kädessään, mutta tuo nainen kärsii. Ja koska on niin, että Se on Pyhä Henki, tuo Valo riippuu naisen yllä yhä. Hän kärsii... Hänellä on kasvain niskassa. Ja hänellä on myös vatsanlaskeuma. Se on oi-

kein, eikö olekin? Vain laske rukouskorttisi lattialle, sinä et enää tarvitse sitä. Pidä usko Jumalassa. Usko.

296 Uskotteko koko sydämellänne? Näettekö? Vain uskokaa. Älkää epäilkö.

Tässä on eräs mies aivan tässä takana, hänellä on kasvain.

297 Näettekö, tuo perkele, ajatteli, että Hän menisi sen ohi silloin. Siellä on eräs mies, joka istuu juuri tässä, jolla on kasvain. Tuo kasvain on hänen selässään. Minä en tunne tuota miestä. En ole koskaan nähnyt häntä. Hän on täysin vieras minulle. Mutta, kun näin tuon perkeleen menevän sinne, tuon mustan varjon; ja sitten näin sen tulevan tänne päin, se meni tähän tässä, saadakseen laupeuden. Ne yrittävät kokoontua siellä. Saatana ajatteli, että hän ei huomaisi sitä, näettekö, että minä menisin sen ohitse. Mutta Herra näytti sen minulle.

298 Tuo mies istuu juuri tässä, hänellä on kasvain selässään, ja hänen nimensä on herra Carson. Jos se on oikein, nouse seisomaan ja ole parantunut Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

299 Uskotteko te? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Pitäkää usko, jos te...

300 Tässä istuu eräs nainen. Hänellä on munuaisvika. Hänellä on komplikaatioita. Hänen nimensä on rouva Byrd. Se on oikein. Onko se nimesi, rouva? Minä olen sinulle vieras ja onko se se vika, joka sinulla oli? Jos niin on, nouse seisomaan ja vastaanota parantumisesi, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

301 Menkää kysymään noilta ihmisiltä. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iäti. Ettekö te käsitä, että Hänen Läsnäolonsa on täällä?

302 Se oli poikani, joka sanoi minulle: "Parasta olla jatkamatta enempää." Katsokaahan, minulla on kokous huomenna, ja taas huomenna ja edelleen ja edelleen, näettehän.

303 Haastan jokaisen miehen ja naisen täällä uskomaan. Te ette nyt voisi kätkeä elämäänne, jos teidän pitäisi, Jumalan Läsnäolossa. Se on tarkalleen sama, mitä meidän Herramme teki. Se on tarkalleen se, mitä Hän lupasi viimeisissä päivissä. Se on tarkalleen se, mitä tapahtui ennen Sodoman polttamista. Se on tarkalleen viimeinen merkki, joka tulisi Seurakunnalle, ja me olemme nyt täällä, lopun ajalla. Uskotteko sen? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

304 Mikä on rukouskortin numero? [Joku puhuu veli Branhamille.] Hyvä on, sanonpa miten tulee olemaan parasta, ottakaamme ihmiset osas-

toittain. Hän sanoo, että siellä on monia rukouskortteja. Nyt te näette, että Jumala on täällä.

305 Onko täällä nyt ketään sananpalvelijoita? Sopiiko se, veli Vick? Onko täällä sananpalvelijaveljiä? Nyt, kun lasken kädet näiden ihmisten päälle, en halua ihmisten menevän ja sanovan: "Veli Branham teki tämän." Näettekö? Minä olen vain teidän veljenne. Teidän pastorillanne on aivan sama oikeus rukoilla sairaiden puolesta kuin minullakin.

306 Hänellä ei ehkä ole tätä lahjaa; ei, hänellä ei ole, näettehän. Niitä on vain yksi maailmassa, yhdellä kertaa. Se on täsmälleen se, mitä Raamattu sanoo, näettehän. Se on niin. Ja, se, huomatkaa nyt.

307 Mutta teidän pastorinne on Jumalan virkaan asettama, jos hän on uskovainen, rukoilemaan sairaiden puolesta. Ja pyydän joitakin teistä sananpalvelija veljistä tulemaan tänne ja seisomaan kanssani, kun rukoilemme; tulkoot jotkut Jumalan Hengen täyttämät saarnaajat, jotka uskovat sairaiden puolesta rukoilemiseen, veli Vickin ja veli Bozen lisäksi. Missä on tohtori Lee Vayle ja jotkut heistä, jotka tulisivat tänne, niin että... Raamattu sanoo: "Nämä merkit..."

308 Pysähtykäämme juuri tähän, veljet. Miten olisi tässä paikassa? Tulkaa tähän. Kyllä.

309 "Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat. Jos he laskevat kätensä sairaiden päälle, he tulevat terveiksi." Uskotteko sitä? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Uskotteko, että me olemme Kristuksen Jumalallisessa Läsnäolossa? ["Aamen."] Aamen.

310 Minä vain halusin nähdä. Puhuin sillä tavalla kuin tein, se oli tarkoituksella, näettehän, ja tuo tarkoitus täyttyi. Suuria asioita on aikeissa tapahtua, jos te vain tulette uskomaan sen.

311 Nyt sanon teille, mitä haluan teidän tekevän veljet. Haluan teidän jakavan puolet toiselle ja puolet toiselle puolelle, ja muodostakaa pieni käytäväntapainen, niin että ihmiset voivat kulkea siitä lävitse ja minä tulen alas ollakseni kanssanne.

312 Pyytäisin, että laulunjohtaja tulisi tänne johtamaan laulamista. Haluan mennä sinne alas ja rukoilla ihmisten puolesta. Voisiko joku tulla ja seistä tässä ohjaamassa ihmisiä, jotka tulevat rukoiltaviksi. Kiitos teille kuorolaiset, tilan antamisesta... oikein hienosti tehty, antaa meille tilaa sillä tavalla. Hyvä on.

313 Asettukoon sananpalvelijat tähän kasvot vastatusten, niin kuin tämä

veli ja minä olemme. Niin kuin Billy ja minä olemme, seiskää tällä tavalla, kasvot vastakkain.

314 Kuinka monella nyt on rukouskortit tällä sivulla? Antakaapa meidän nähdä kätenne. Melkoinen määrä. Oletan, että meidän on parasta antaa heidän tulla tältä sivulta ja sitten tulla tätä seinustaa myöden tänne. Nyt ennen kuin te... Mutta antakaamme jonon ensimmäisen osan, joilla on kortit, muodostakoot he jonon tähän, ja alamme rukoilla sairaiden puolesta, laskemalla kädet heidän päälleen.

315 Kuinka monet täällä tänä iltana ovat täysin kunnossa ja terveitä ja ovat kiinnostuneita näiden ihmisten parantumisesta? Kohottakaa kätenne. Varmasti, te olette. Muistakaa nyt, tahdotteko rukoilla kanssani? Rukoilkaa kanssani. Rukoilkaa pastoreittenne kanssa.

316 Nyt te sairaat ihmiset, jotka tulette tänne jonoon rukoiltaviksi. Muistakaa, kun te kuljette tämän jonon lävitse ja nämä sananpalvelijat ja minä koskemme teitä, muistakaa, se on vain samanlainen toimitus kuin teidän kastamisenne. Te olette tulleet, jotta uskovat sananpalvelijat laskisivat kätensä teidän päällenne, koska Jumala on luvannut että "uskon rukous pelastaa sairaan. Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat." Nämä miehet ovat tulleet tänne todistukseksi, että he uskovat tähän palvelustehtävään. Ja he ovat tulleet tänne liittyäkseen siihen, yhdessä kanssamme. Me olemme kaikki yhtä mieltä. Me olemme kaikki yhdessä paikassa yhdellä kertaa. Nyt on aika parantumiselle. Mutta, jos et usko sitä, älä tule, koska siitä ei ole sinulle mitään hyötyä. Katsokaahan, teidän on uskottava se. Uskotteko te nyt? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

317 Kumartakaamme nyt vain päämme muutamaksi hetkeksi. Ja tulemme laulamaan nyt hitaasti. Jokainen pää kumarrettuna. "Herra, minä uskon", *Usko se vaan*, kaikki nyt yhdessä. Olkaamme nyt rukouksessa, näettehän.

318 Kuvitelkaamme näkevämme Jeesuksen olevan tulossa alas vuorelta. Minkä Jeesuksen? Tuon saman Jeesuksen, joka on täällä Pyhän Hengen muodossa. Saman, joka tietää, mitä sydämessänne on, josko te todella uskotte tai ette. Saman, joka tietää kaiken teistä, kertoen sen teille ilta illan jälkeen. Se on Hän. Te tiedätte, etten se voisi olla minä.

319 Ja nyt Hänen läsnäolonsa jälkeen... No niin, tuo pieni syyrofoinikialainen nainen, sen jälkeen, kun hän oli tullut Jeesuksen Läsnäoloon, hänellä yhä oli vaivansa. Teillä tulee olemaan vaivanne. Kun te tulette tä-

män jonon lävitse, haluan jokaisen uskovan, että tulette parantumaan. Jos ette usko, älkää tulko. Älkää vain ottako jonkun toisen paikkaa. Pysykää siellä, kunnes teillä on tarpeeksi uskoa siihen, että tulette parantumaan, ja sitten Jumala on antava sen teille.

320 Nyt ne, jotka ovat täällä oikealla puolellani, muodostakaa jono tälle sivulle, sillä aikaa, kun me muut laulamme *Usko se vaan.* Te, joilla on rukouskortit, joku pojista tulee seisomaan siellä, vastaanottaakseen rukouskorttinne, tullessanne jonoon, tälle sivulle, tälle oikealle puolelle. Menkää oikealle sivulle, jos vain mahdollista, koska se tulee hämmentämään heitä, alkaen tähän suuntaan. Te ette voi mennä taaksepäin. Teidän on tultava ympäri tätä kautta; on tultava yhtä kautta, ja kierrettävä ympäri. Jos te veljet siirtyisitte syrjään ja antaisitte heidän tulla lävitse tähän suuntaan. Se voi näyttää hieman sekavalta, koska niin paljon ihmisiä on tulossa, mutta tarkatkaa poikaani, Billy Paulia ja tarkatkaa järjestysmiehiä siellä; he sanovat teille kuinka tulla, eikä tule mitään sekaannusta. Sitten, kun olette tulleet rukousjonon lävitse, menkää takaisin paikallenne tältä puolelta. Ja sitten tulemme ottamaan tämän toisen puolen, ja he tulevat tätä kautta, ja kulkevat lävitse, näettehän.

321 Nyt me tulemme seisomaan tässä, vastakkain, jonon kummallakin puolella, ja rukoilemaan heidän puolestaan. Hyvä on.

322 Nyt uskon, että jos te veljet siirrytte vain hieman alemmaksi, voivat nämä veljet päästä juuri tähän, niin että me kaikki voimme laskea kätemme sairaiden päälle. Hienoa.

323 Kuunnelkaa nyt, veljet, jokainen teistä nyt. Jokainen teistä veljistä, käsitättekö, mitä olette tekemässä, tiedättekö aseman, johon Jumala on teidät pannut? Tämä on nyt haaste uskollenne. Muistakaa vain, että te tulette uskomaan, että jokaisen henkilön, jota te kosketatte, täytyy tulla terveeksi. Heidän yksinkertaisesti täytyy tehdä se. Jumala sanoi niin. Minä tulen koskettamaan heitä teidän kanssanne ja uskon, että he menevät takaisin terveinä. Ettekö te uskokin niin? [Veljet sanovat: "Aamen."] Rukoilkaamme keskenämme, saadaksemme oman uskomme oikeaan tilaan, sillä aikaa, kun he muodostavat jonon.

324 Taivaallinen Isä, täällä on monia sairaita ihmisiä. Ja jotkut heistä yhä uskovat, että vanhinten pitäisi lasken kätensä heidän päällensä. Se kyllä sopii, Isä. Me tiedämme, että Sinä opetit sitä. Sinä sanoit: "Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat; jos he laskevat kätensä sairaiden päälle, he tulevat terveiksi." Sinä lupasit sen, ja ihmiset uskovat lupauk-

seen. Sinun Läsnäolosi on täällä. Kukaan ei voi epäillä sitä, Herra. Ja tässä seisovat Sinun, Pyhän Hengen määräämät sananpalvelijat, rukoillakseen sairaiden puolesta.

325 Nyt, Herra Jumala, parantukoon nyt jokainen, jota me kosketamme tänä iltana. Me rukoilemme uskon rukouksen näiden puolesta nyt. Me tulemme uskomaan, että kun me laskemme kätemme heidän päälleen, he tulevat terveiksi. Ota pois syntimme ja vääryytemme. Puhdista meidät Herran Jeesuksen Kristuksen Verellä, että me... Meidän kätemme eivät ole pyhät. Vain Sinun pyhyytesi kautta meille on luvallista tehdä tämä. Niinpä suo se, Herra, kun jätän itseni Sinulle tämän veljesjoukon kanssa, jotka olemme täällä auttaaksemme näitä ihmisiä parantumaan. Suo se, Herra.

326 Ja nyt rukoilen jokaisen ihmisen puolesta, joka tulee rukousjonon lävitse. Oi Jumala, he tulevat niin kuin tulisivat vesikasteelle, he tulevat suoraan Herran pöytään, he tulevat Golgatan ristin alta. Kun he kulkevat tästä lävitse, voikoot he käsittää, että näkymätön Kristus, joka seisoo näiden veljien keskuudessa täällä nyt, Hän seisoo täällä palkitakseen heille heidän uskonsa. Ja minä jätän sen kaiken nyt Sinulle, Isä, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

327 Nyt haluan kaikkien muiden pitävän päänsä kumarrettuina. Kuunnelkaa nyt tarkasti ohjeitanne. Jos ette, te vain teette pienen kävelyn, näettehän. Muistakaa nyt, jos Jumala antaa minun tietää tilanteen ja niin edelleen, ja te uskotte sen, niin ottakaa vain minun sanani siitä, teidän on uskottava, että tämä selvittää sen. Jos se ei tee sitä, se saattaa tehdä teidät huonommaksi. Näettekö, se selvittää kaiken! Jos elämässänne on syntiä, astukaa pois jonosta ja tunnustakaa se. Ja älkää tulko jonoon ennen kuin olette rukoilleet lävitse. Ja, jos tulette käyttämään elämäänne johonkin muuhun kuin Jumalan kirkastamiseen, älkää tulko jonoon. Ymmärrättekö? Jos olette valmis tekemään ratkaisun Kristukselle, täysin antautuneena, ja täysin vakuuttuneena, että tämä on Jeesus Kristus, tämä suuri Pyhä Henki täällä; ja että tulette vastaanottamaan parantumisenne, kun kuljette tämän jonon lävitse, huolimatta siitä tunnetteko eroa tai ette, te tulette itsepintaisesti pitämään kiinni Jumalan lupauksesta, kunnes voitto tulee, niin kuin tuo nainen, josta puhuimme. Tuntuuko teistä siltä, kuulijakunta? Jos niin on, kohottakaa kätenne ja sanokaa: "Minä vastaanotan sen." [Seurakunta riemuitsee.] En näe mitään syytä, miksi kenenkään pitäisi lähteä täältä sairaana tänä iltana.

328 Nyt haluan teidän, jotka ette ole jonossa, rukoilevan. Luulen, että veli Joseph tulee seisomaan täällä johtaakseen laulamista, ja minä menen tänne alas, niin että myös voin rukoilla ja laskea käteni näiden ihmisten päälle heidän tullessaan lävitse.

329 Kuulkaahan nyt, ystävät, meillä tulee olemaan kokous huomenillalla. Me emme tiedä mitä tulee tapahtumaan, joku parantuu ja huutaa ja ylistää Jumalaa, ja niin edelleen. Me emme nyt virallisesti tule lähettämään ihmisiä pois johonkin aikaan, mutta olkaa hyvät ja jääkää rukoilemaan kanssamme. Me tarvitsemme teitä juuri nyt. Rukoilkaa, ettei vihollinen saisi mitään epäilyksiä näiden ihmisten mieliin. Mitä jos se olisi äitinne, joka seisoo täällä, sisarenne, vaimonne, aviomiehenne, lapsenne? Te haluaisitte jonkun rukoilevan todella vilpittömästi. Muistakaa, se on jonkun äiti, jonkun sisar, veli, jonkun lapsi, ja me haluamme olla tämän kanssa vilpittömiä.

330 Ja nyt huomenillalla, ennen kuin tulen puhujanlavalle, täällä pitäisi olla kolme- tai neljäsataa todistusta annettuna, siltä kuinka: "Minä käytin kainalosauvoja, enkä enää tarvitse niitä. Olin sairas, enkä enää ole." Seuraavien kahdenkymmenenneljän tunnin kuluessa, perkeleet tulevat jättämään tämän paikan, koska siunaukset on lausuttu ihmisten ylle.

331 Ja, kun me rukoilemme, haluan teidän miesten, koko sydämestänne, kun laskette kätenne näiden ihmisten päälle, näiden sairaiden päälle, uskomaan, että Jumala tulee tekemään tuon henkilön terveeksi, koska he tulevat uskomaan sen.

332 Kumartakaamme nyt päämme, kun rukoilemme, itse kukin heidän kulkiessaan jonon lävitse nyt. Veljet, vain laskien kätenne sairaiden päälle. Hyvä on.

333 [Veli Branham menee alas rukoilemaan sanapalvelijoiden kanssa sairaiden puolesta. Veli Joseph Boze johtaa seurakuntaa laulussa. Tyhjä paikka nauhassa.]

334 Eikö olonne tunnukin hyvältä nyt? [Seurakunta sanoo: sanoo: "Aamen."] Kuinka moni uskoo olevansa parantunut? ["Aamen."] Kuljettaessa tämän rukousjonon lävitse täällä, se tapahtui kerta toisensa jälkeen juuri täällä, ennen kuin he menivät pois lavalta, minä uskon, että jokainen teistä tulee olemaan terve. Oi, minä uskon sen. Minä vastaanotan sen teidän puolestanne. Minun uskoni on kanssanne, että tulette olemaan parantunut. Uskotteko sen, veljet? ["Aamen."] Oi, eikö Hän ole-

kin ihmeellinen!

335 Laulakaamme nyt ylistystä Hänelle, ennen kuin lähetämme ihmiset pois. Ja sitten kohottakaamme kätemme, ja pitäkäämme ne ylhäällä korkealla. Ja, muistakaa, me olemme tulleet ristin kautta, ja siinä saimme Valon.

Ristin juurella... ensin näin Valon,
Ja sydämeni taakka vieri pois,
Oi, siellä missä uskon kautta sain näköni,
Ja nyt olen onnellinen koko päivän!
Ristin juurelle, ristin juurella, missä ensin näin Valon,
Ja sydämeni taakka vieri pois,
Siellä missä uskon kautta sain näköni,
Ja...